

NUORET VAIKUTTAJINA SEURAKUNNASSA

Tutkimus nuorisoparlamentin merkityksestä Espoon tuomiokirkko-
seurakunnan nuorisotyössä

Erkki Häyrynen

NUORET VAIKUTTAJINA SEURAKUNNASSA

Tutkimus nuorisoparlamentin merkityksestä Espoon tuomiokirkko-
seurakunnan nuorisotyössä

Erkki Häyrynen
Opinnäytetyö, syksy 2015
Diakonia ammattikorkeakoulu
Sosiaalialan koulutusohjelma
Kristillinen lapsi- ja nuorisotyön suuntautumisvaihtoehto
Sosionomi (AMK) + kirkonnuorisotyönohjaajan virkakelpoisuus

TIIVISTELMÄ

Häyrynen, Erkki. Nuoret vaikuttajina seurakunnassa. Tutkimus nuorisoparlamentin merkityksestä Espoon tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyössä. Syksy 2015, 53 s., 2 liitettä.

Diakonia-ammattikorkeakoulu, Sosiaalialan koulutusohjelma, Kristillisen lapsi- ja nuorisotyön suuntautumisvaihtoehto, sosionomi (AMK) + kirkon nuorisotyönohjaajan virkakelpoisuus.

Tämän tutkimuksen tarkoituksena oli tutkia nuorten kokemusta seurakunnasta nuorisoparlamentin toiminnan kautta. Tutkimuksessa selvitettiin, miten Espoon tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyön nuorisoparlamentissa olevat nuoret kuvaavat vaikuttamismahdollisuuksiaan seurakunnassa ja miten he kokevat osallisuutensa toteutuvan seurakunnan toiminnassa. Tavoitteena oli kehittää nuorisoparlamentin toimintaa edelleen tutkimustulosten valossa.

Opinnäytetyö toteutettiin kvalitatiivisena tutkimuksena. Tutkimusaineisto kerättiin ryhmähaastattelussa nuorisoparlamentin kokouksen yhteydessä sekä sähköpostihaastatteluna entisiltä nuorisoparlamenttilaisilta. Ryhmähaastattelu toteutettiin toukokuussa 2015 ja sähköpostihaastattelut elokuussa 2015. Ryhmähaastatteluun osallistui neljä nuorta ja sähköpostihaastatteluun osallistui kolme nuorta. Tutkimusaineisto analysoitiin sisällönanalyysin keinoin.

Tutkimuksen mukaan nuoret pitivät tärkeänä, että heidät koettiin arvokkaina seurakuntalaisina, joiden mielipiteet tulevat kuulluksi. Nuoret kokivat merkitykselliseksi toimia heille tärkeässä yhteisössä muiden hyvän edistämiseksi. Tapahtumien suunnitteleminen ja toteuttaminen on muuttanut nuorten kuvaa seurakuntalaisuudesta myönteisemmäksi.

Tutkimuksessa kävi ilmi, että nuorten oma aktiivisuuden tarve vaikuttaa tyytyväisyyteen nuorisoparlamentin vaikuttamismahdollisuuksista. Nuorten mukaan seurakunnan toimintaan on helpompi lähteä, kun on sitoutunut tekemään jonkin vastuutehtävän. Nuorille itse toteuttaminen korostaa oman jäsenyyden merkitystä seurakunnassa.

Osallisuuden toteutuminen on nuorille tärkeää, jotta nuoret saavat hyvän kokemuksen seurakunnan toiminnasta. Osallisuutta toteutuu, kun nuori kokee itsensä tärkeäksi, tulee kuulluksi ja pääsee itse toteuttamaan toimintaa nuorelle tärkeässä yhteisössä. Nuorten kuulluksi tulemistä parantaa se, että työntekijät ovat nuorille tuttuja ja helposti lähestyttäviä.

Asiasanat: kvalitatiivinen tutkimus, sisällönanalyysi kristillinen kasvatus, kirkon nuorisotyö, vapaaehtoistyö, osallisuus, vaikuttaminen, nuorisovaltuustot

ABSTRACT

Häyrynen, Erkki. Influential youth in the parish. The study of the significance of the youth parliament in the youth work of Espoo Cathedral parish. 53 p., 2 appendices. Language: Finnish. Autumn 2015.

Diaconia University of Applied Sciences. Degree Programme in Social Services, Option in Christian Youth Work. Degree: Bachelor of Social Services.

The purpose of this thesis was to study young people's experience of the parish through the youth parliament. The thesis examined how the young people describe their influences in youth parliament and how they experience the participation in parish. The aim of this thesis was also to improve the youth parliament.

This thesis is a qualitative research. The material was collected as a group interview in the meeting of youth parliament on May 2015. The material was also collected via e-mail interviews from the former members of the youth parliament on August 2015. There were four young people in the group interview and three participants in the e-mail interview. The material was analyzed by using the content analysis.

According to this study the youth feels that it is important to be heard and that they are valuable members in the parish. The youth also feels that it is meaningful to serve in the important community for others. Organizing the events has changed the opinion of the youth more positive for being the member of parish.

The results of the research indicate that youth's own need of activeness have an influence to the satisfaction to affect in the youth parliament. Youth feels that it is easier to go the events of the church if they have some mission in the parish. Making yourself to be a part and a feeling of involvement in the parish emphasizes the meaning of membership for youth in the parish.

The realization of participation is important to youth so that they get a good experience of the parish. The participation comes true when young people feel themselves as important people, are heard and can do things themselves in the important community. The young are more easily heard when the leaders are familiar and approachable for the young.

Keywords: qualitative research, content analysis, christian upbringing, church youth work, volunteer work, participation, influencing, youth parliaments

SISÄLTÖ

1 NUORISOPARLAMENTTI OSALLISUUDEN KEINONA SEURAKUNNASSA.....	6
2 NUORISOTYÖ SUOMEN EVANKELIS-LUTERILAISESSA KIRKOSSA.....	8
2.1 Kristillinen kasvatus.....	8
2.2 Kirkon nuorisotyö.....	9
2.3 Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyö.....	11
3 OSALLISUUS.....	13
3.1 Osallisuus käsitteenä.....	13
3.2 Osallisuuden merkitys ihmisen kehitykselle.....	14
3.3 Osallisuus Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa.....	15
4 VAPAAEHTOISUUS.....	17
4.1 Vapaaehtoistoiminnan määrittely.....	17
4.2 Kirkon vapaaehtoistoiminta.....	18
5 NUORTEN VAIKUTTAJARYHMÄT.....	19
5.1 Vaikuttajaryhmien lähtökohdat.....	19
5.2 Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisoparlamentti.....	20
5.3 Aikaisempia tutkimuksia.....	22
6 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS.....	25
6.1 Tutkimuksen tavoitteet.....	25
6.2 Tutkimusmenetelmä ja toteutus.....	25
6.3 Aineiston keruu ja analyysi.....	27
7 TUTKIMUKSEN TULOKSET.....	31
7.1 Halu vaikuttaa tärkeässä yhteisössä.....	31
7.2 Vaikuttamismahdollisuudet nuorisoparlamentissa.....	32
7.3 Vapaaehtoisuus on tärkeää nuorille.....	33
7.4 Myönteinen kokemus seurakunnasta.....	34
7.5 Nuorisoparlamentin toiminnan kehittäminen.....	36
8 JOHTOPÄÄTÖKSET JA KEHITTÄMISIDEOITA.....	37
9 POHDINTA JA JATKOTUTKIMUSAIHEET.....	42
9.1 Tutkimusprosessin ja luotettavuuden arviointi.....	42
9.2 Ammatillisen kasvun arviointia.....	45
9.3 Jatkotutkimusaiheita.....	46
LÄHTEET.....	48
LIITE 1: RYHMÄHAASTATELUN KYSYMYKSET.....	54
LIITE 2: SÄHKÖPOSTIHAASTATELUN KYSYMYKSET.....	55

1 NUORISOPARLAMENTTI OSALLISUUDEN KEINONA SEURAKUNNASSA

Evankelis-luterilaisella kirkolla on ollut vuoteen 2015 asti strategiana Meidän kirkko – Osallisuuden yhteisö. Strategia on haastanut seurakuntia hyödyntämään seurakuntalaisia toiminnantoteuttamisessa työntekijävetoisuuden sijaan. Tästä syystä nuorisoparlamentti on oivallinen tutkimuksen kohde, sillä kyseisessä vaikuttajaryhmässä nuoret itse pääsevät suunnittelemaan, toteuttamaan ja vaikuttamaan eli osalliseksi seurakunnan toiminnassa. Seurakuntien nuorten vaikuttajaryhmien toimintaa ei ole aiemmin tutkittu, joten tämä tutkimus voi toimia jonkinlaisena suunnannäyttäjänä seurakuntien vaikuttajaryhmätoiminnalle. Edellä mainittu strategia on päättymässä tämän opinnäytetyön valmistuessa, joten aihe on ajankohtainen laajalti seurakunnissa ympäri Suomen. Tutkimuksen jälkeen voidaankin siis miettiä, onko Meidän kirkko – Osallisuuden yhteisö strategia toteutunut jossain määrin Espoon tuomiokirkkoseurakunnassa.

Tutkimukseni teoriaa työstäessäni havaitsin mielenkiintoisen seikan Kirkon tilastollisesta vuosikirjasta 2014. Sen mukaan vapaaehtoisten ohjaajien määrä kirkon nuorisotyössä on laskenut jo vuosia. Miten tämä voi olla mahdollista, kun kirkon strategiana on lisätä seurakuntalaisten aktiivisuutta toiminnantoteuttamisessa? Kirkon työntekijöissä on myös herättänyt paljon keskustelua työntekijävetoisen toiminnan vähentäminen. Vapaaehtoisia nuoria riittää kyllä reilusti isosiksi rippikouluun ja kerhonohjaajiksi varhaisnuorille. Onko edellä kuvatut tehtävät mitä nuoret oikeasti haluavat? Eivätkö nuoret tahdo olla vaikuttamassa nuorisotoimintaan, johon itsekin osallistuu? Millaisen kuvan tämä tutkimus antaa asiasta, kun on tutkittu heitä, jotka toimivat vapaaehtoisena nuorten toiminnassa?

Alun alkaen sain idean tutkimuksesta, joka tutkisi jonkin Suomen evankelis-luterilaisen seurakunnan nuorisotyön vapaaehtoisuuden merkitystä. Minua kiinnosti tietää, millainen merkitys nuoren vapaaehtoistyöllä on kokemukseen seurakunnan toiminnasta. Etsin työelämän yhteistyötahoa opinnäytetyötä varten ja ideani kiinnosti Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyöntekijöitä. Neuvotteluissa yhteistyötahon kanssa tutkimuksen aiheeksi rajautui Espoon Tuomi-

kirkkoseurakunnan nuorisoparlamentti eli Nupa. Aiheen rajaus nousi työelämä-taholta itsestään ja vastaten heidän työn tarpeisiinsa.

Tutkimuskohteena oli Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyössä toimiva nuorisoparlamentti, jonka jäsenillä on mahdollisuus vaikuttaa nuorisotyön toimintaan ja järjestää itse toimintaa. Keräsin aineistoa haastattelemalla nuoria, jotka kuuluvat tai ovat kuuluneet nuorisoparlamenttiin. Kaikki haastateltavat olivat täysi-ikäisiä. Nykyisen nuorisoparlamentin jäseniä haastattelin yhteisessä ryhmähaastattelussa ja entisiä nuorisoparlamenttilaisia sähköpostitse.

Nuorten ääni ja mielipiteet tulevat tutkimuksessa esiin tulokset kappaleessa, kun nuorten vastauksia esitetään suoraan sitaatein. Tutkimuksessani pyrin nostamaan seurakunnan nuoret vaikuttajat jalustalle. Nuoret itse ovat oman elämänsä asiantuntijoita, mikseivät he saisi vaikuttaa omiin asioihinsa seurakunnan toiminnassa? Voisiko nuorisotyöntekijä olla nuorisotyönohjaaja, mahdollistaja, joka ohjaa nuorten toimintaa seurakunnan raameissa ja antaa nuorten olla tekijöitä?

2 NUORISOTYÖ SUOMEN EVANKELIS-LUTERILAISESSA KIRKOSSA

2.1 Kristillinen kasvatus

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kasvatuksen linjauksessa on asetettu neljä perustehtävää: kasvatus, julistus, lähetys ja palvelu. Seurakuntien nuorisotyötä kuvataan kasvatukseksi, jota avataan muiden perustehtävien kautta. Ensimmäisen kosketuksen kristilliseen kasvuun lapsi saa kasteessa, jonka jälkeen kodin uskonnollinen kasvatus, koulujen uskonnonopetus ja seurakunnan kasteopetus tukevat lapsen kristillistä kasvua. (Tähkää ym. 2012, 13–14.) Kristillisen kasvatuksen erityispiirteenä on, että lapsi saa kodistaan ja elinympäristöstään tukea omalle uskollaan (Komulainen ym. 2005, 24).

Kristillinen kasvatus on moniulotteinen käsite, jota käytetään eri asiayhteyksissä eritavoin. Yhtä yksiselitteistä määritelmää kristilliselle kasvatukselle ei ole, sillä määritelmiä voi olla niin monta, kuin kristillisiä kirkkokuntiakin on. Luterilaisesta näkökulmasta tarkasteltuna kristillinen kasvatus voi olla kristilliseen uskoon kasvattamista tai kasvatusta, joka saa aikaan kristillistä oppimista. Kasvatuksen avulla ei kuitenkaan voida uskoa synnyttää, vaan usko nähdään Jumalalta saatuna lahjana. (Muhonen & Tirri 2008, 64–66.)

Yhä yleistyvää on, että lapset saavat vähän tai eivät ollenkaan tukea kristilliseen kasvuun. Myös uskonnolliset tilaisuudet voivat olla monille täysin uusia kokemuksia. Kristillisen kasvatuksen vähentyminen johtaa suurempaan tuen tarpeeseen seurakunnan nuorten toimintaan osallistuvilta. Tällöin on mietittävä uusia menetelmiä nuorisotyöhön, jotta tarpeisiin onnistutaan vastaamalla luontevasti ja nuorille turvallisella tavalla. Parhaimmillaan seurakunnan kristillinen kasvatus mahdollistaa nuorelle elämän ja uskon pohdintaa sekä tarjoaa nuorelle kokemuksia kohtaamisesta ja hyväksytyksi tulemisesta. (Tähkää ym. 2012, 13–14.)

Seurakunnissa kristillisen kasvatuksen tavoitteena on tukea uskoon kasvamista ja siinä pysymistä. Kasvatuksen kristillisyyksi ei ole kuitenkaan sidoksissa tavoit-

teiden onnistumiseen, vaan kristillinen kasvatus voi olla kristillistä vaikka kasvatettavat eivät omaksuisi kristillistä uskoa. Kasvatuksen kristillisyyttä syntyy, kun kasvattajan lähtökohdat kasvatukselle ovat kristilliset. Kasvattajan omat arvot, ihmis- ja maailmankäsitys ovat kristinuskon mukaisia. (Muhonen & Tirri 2008, 67.)

2.2 Kirkon nuorisotyö

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja sen seurakuntien toteuttamaa nuorisotyötä kutsutaan kirkon nuorisotyöksi. Kirkon nuorisotyö määritellään yleisesti 7–29-vuotiaiden parissa tehtäväksi työksi. Kun sitä halutaan määritellä tarkemmin ikäryhmien mukaan, se voidaan jaotella kolmeen osaan: varhaisnuorisotyö (7–14-vuotiaat), varsinainen nuorisotyö (15–18-vuotiaat) ja nuorten aikuisten toiminta (18–29-vuotiaat). Kirkon nuorisotyön tehtävänä on tukea nuorta ja tämän perhettä kristillisessä kasvatuksessa. (Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a.a; Launonen 2008, 88.)

Varsinainen nuorisotyö, jota voidaan kutsua myös kokoavaksi nuorisotyöksi, tarjoaa nuorille monipuolisesti erilaista ohjelmaa. Rippikoulussa koettu yhteisöllisyys ja kiinnostus seurakunnan toimintaa kohtaan saa monet nuoret aloittamaan isoskoulutuksen. Isoskoulutus voi olla väylä, joka saa nuoret osallistumaan myös muuhun toimintaan. Nuortenillat, raamattupiirit, musiikkiryhmät ja varhaisnuorten kerhojen ohjaaminen ovat yleisiä nuorisotyön toimintamuotoja seurakunnissa. (Komulainen ym. 2005, 35–36.)

Kokoavan nuorisotyön ja vapaaehtoistyön ensimmäisiä piirteitä on nähty jo 1800-luvun lopulla, kun rippikoulun käyneille ehdotettiin nuorisokokouksia ja mahdollisuutta toimia pyhäkoulun opettajina. Samoihin aikoihin kristillinen järjestötoiminta sai alkunsa, kun nuorisotoiminta ei sopinut perinteiseen seurakuntajärjestelmään. Yhdistykset menestyivät tarjoamalla maallikoille mahdollisuuden edistää tärkeitä asioita ja samalla ne loivat yhteisöjä joita, virallinen kirkko ei tarjonnut. (Porkka 2008, 158–159.)

1920-luvulla kirkon toiminta lähentyi herätysliikkeiden ja yhdistysten toiminnan kanssa, ja 1930-luvulla käynnistyivät ensimmäisten seurakuntien oma nuorisotoiminta nuorten piirien ja kerhojen muodossa. Sotien jälkeen nuorten määrä seurakuntien toiminnassa kasvoi. Toiminta oli monimuotoista kuten retkeilyä, raamattutunteja, seuroja sekä aktiivisimmat ryhtyivät pyhäkoulunopettajiksi tai varhaisnuorten kerhojen ohjaajiksi. (Porkka 2008, 159–161.)

Työntekijöinä oli toiminut pappeja ja sivutoimisia nuorisotyöntekijöitä, kunnes nuorisotyönohjaajien koulutus alkoi vuonna 1949. Seurakuntien varallisuuden kasvamisen myötä työvirkojen määrä lisääntyi, rakennettiin toimitiloja myös nuorten tarpeet huomioiden sekä leirikeskuksia. Koulutettujen nuorisotyönohjaajien lisääntyessä nuorisotyöhön tuli uusia aktiivisia toimintamenetelmiä kuten kuoro-, soittokunta- ja näytelmätoiminta. Toiminnan kasvu lisäsi myös pyhäkouluohjaajien, kerhonohtajien ja nuorisotyön vapaaehtoisten koulutusten laajenemista. 1960-luvulla rippikoulu yleistyi leirimuotoiseksi pitkälti lisääntyneiden työntekijäresurssien ja leirikeskusten tarjoamien mahdollisuuksien vuoksi. Rippikoulun antaman yhteisöllisyyden kautta jäi entistä enemmän nuoria seurakunnan toimintaan mukaan. (Porkka 2008, 162–165, 175–177.)

1970 ja 1980 -luvulla nuorisotyönohjaajien työtapa muuttui entistä enemmän toiminnan toteuttajasta vapaaehtoisten avustajien kouluttajaksi ja ohjaajaksi. Erityisesti isosten määrä kasvoi merkittävästi ja nuorisotyönohjaajien työ kohdistui enemmän rippikoulutyöhön. Näihin aikoihin syntyi myös erityisnuorisotyö Saapas-toiminnan kautta. Erityisnuorisotyö oli merkittävä nuorten vapaaehtoisuutta tukenut työmuoto muun muassa kahvilatoiminnalla ja Saapas-toiminnalla. (Porkka 2008, 185–186.) Palveluoperaatio Saapas on yksi kirkon nuorisotoiminnan ja erityisnuorisotyön muoto, jonka toiminta koostuu säännöllisestä yöpäivystyksestä, festivaalitoiminnasta sekä NettiSaapas toiminnasta (Nuorten Keskus i.a.)

Lamavuodet vaikuttivat seurakunnan toiminnassa erityisesti lapsi- ja nuorisotyöhön. Seurakunnat vähensivät henkilöstöä juuri lapsi- ja nuorisotyöstä, eikä valmistuneille ollut töitä tarjolla. Samalla työmuotojen toimintamäärärahoja leikattiin, jolloin vapaaehtoisten merkitys kasvoi. Vuonna 1996 virkoja alettiin jäl-

leen täyttää, ja lama oli ohitettu myös seurakuntien toiminnassa. Lamavuosista aina 2000-luvulle asti isostoiminta oli kasvanut niin suureksi, että siitä tuli nuorisotyön päämuoto. (Porkka 2008, 189–197.)

2.3 Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyö

Opinnäytetyön työelämän yhteistyökumppanina on Espoon Tuomiokirkkoseurakunta ja sen nuorisotyö. Espoon Tuomiokirkkoseurakunta on yksi Espoon seurakuntayhtymän kuudesta seurakunnasta ja niistä myös suurin. Suuruuden vuoksi Tuomiokirkkoseurakunta on jaettu pienempiin alueisiin, joilla on omat kappelinsa jumalanpalveluselämän ja erilaisten ryhmien toteuttamiseen. (Kujanpää i.a.) Tuomiokirkkoseurakunnalla oli noin 48 000 jäsentä vuoden 2015 alussa (Kirkko Espoossa i.a.).

Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyön toiminta on hyvin kirjavaa ja monipuolista. Nuorisotyön vetonauloina pidetään leiritoimintaa ja isoskoulutusta, jonka erillisiä koulutuskertoja on kolmesti viikossa. Isoskoulutuksen ohella normaalissa nuorten viikkotoiminnassa toimii nuorisokuoro Exodus, avointen ovien Luja Kallio-kahvila ja poikien sekä tyttöjen omia ryhmiä. Nuorisoparlamentti toimii nuorisotyönohjaajien apuna, järjestäen itsenäisesti omaa toimintaa. Lisäksi nuorisotyö järjestää erityistapahtumia, kuten konsertteja, retkiä ja erilaisia tempauksia. (Kalmari 2015.)

Yhteistyössä muiden Espoon seurakuntayhtymän seurakuntien kanssa toteutetaan nuorten aikuisten toimintaa. Espoon Tuomiokirkkoseurakunta järjestää nuorille aikuisille omia iltojaan ja erityistapahtumia, kuten konsertteja ja myyjäisiä. Täysi-ikäisillä on mahdollisuus isokoulutuksen jälkeen jatkaa leiriavustajakoulutukseen ja lisäksi täysi-ikäisille järjestetään ihmissuhdekurssia. (Kalmari 2015.)

Nuorisotyön toimintaan kuuluu myös leiritoiminta. Vuoden aikana toteutetaan yhteensä neljä isoskoulutusleiriä, kaksi nuortenleiriä, rippileireille lähtevien isoisten leiri sekä syksyn toimintakauden aloittava Big Camp- leiri. Lisäksi nuorille

aikuiselle järjestetään 1–2 leiriä vuodessa ja varhaisnuorille on yhteensä kolme leiriä vuodessa. (Kalmari 2015.)

Erityisnuorisotyö tekee Espoon seurakuntien yhteistä etsivää nuorisotyötä ja tapaa toiminnassa mukana olevia nuoria, jotka ovat erityisen tuen tarpeessa. Lisäksi erityisnuorisotyön toimintaan kuuluu muun muassa yhteydenpitoa nuorten perheisiin, Saapas-operaatioissa työskentelyä, tukiparitoiminnan järjestämistä ja kouluttamista ja tekstaritukipuhelinpäivystystä. Erityisnuorisotyö osallistuu myös Luja Kallio-kahvilaan ja leiritoimintaan. Varhaisnuorisotyön toimintaan kuuluu kerhotoimintaa, kerhonohjaajien koulutusta sekä varhaisnuorten leirejä ja tapahtumia. Lisäksi kaikki nuorisotyön kolme toimintahaaraa tekee tiivistä yhteistyötä kotien, koulujen ja kunnallisten toimijoiden kanssa, kuten partion ja kaupungin nuorisotyön kanssa. (Kalmari 2015.)

Työntekijöitä koko nuorisotyön toiminnassa on yhteensä 15. Rippikoulunjälkeisessä nuorisotyössä työskentelee neljä nuorisotyönohjaajaa ja kaksi osa-aikaista pappia. Erityisnuorisotyötä tekee kaksi erityisnuorisotyönohjaajaa, varhaisnuorisotyössä on viisi varhaisnuorisotyönohjaajaa sekä yksi osa-aikainen pappi. (Luja Kallio i.a.) Lisäksi nuorisotyön työalaan kuuluu rippikoulutyön pappi. (Kalmari 2015).

Rippikoulun käy vuosittain Espoon Tuomiokirkkoseurakunnassa noin 700–800 nuorta. Isoskoulutukseen on hakijoita noin 110–130 nuorta, kun mukaan laskeetaan ensimmäisen ja toisen vuoden isokset. Rippikouluun isosia tarvitaan noin 150, jolloin osa nuorista voi päästä kahdellekin leirille. Isoskoulutuksessa ja muussa nuorisotoiminnassa lienee satunnaiset kävijät mukaan laskettuna noin 250–300 nuorta. Keväällä toteutettavassa isos- ja leiriavustajahaussa kesän rippikouluihin on yleensä noin 90–115 hakijaa. (Kalmari 2015.)

3 OSALLISUUS

3.1 Osallisuus käsitteenä

Osallisuus on moniulotteinen käsite. Osallisuus koskee kaikenikäisiä, mutta tässä opinnäytetyössä puhutaan nuorten osallisuudesta. Se on osattomuuden, ulkopuolisuuden ja syrjäytymisen vastakohta. Se on kuulluksi tulemistä, mielipiteen ilmaisua ja aktiivista jäsenyyttä yhteisön sisällä, johon osallinen kuuluu. Osallinen nuori jättää yhteisöön jotakin itsestään, niin että hänen osallisuuden vaikutus voidaan havaita. (Nurmi 2011.)

Gretschelin mukaan osallinen nuori tuntee yhteisön sisällä osaavansa toimia ja että oma rooli on tärkeä yhteisössä. Osallisuus on tunnetta, jota kuvaa englannin kielen sana empowerment, suomennettuna voimaantuminen ja valtautuminen. Niissä yhdistyvät tunteen ja pystymisen elementit, jotka yhdistyvät osallisuuden tunteessa. (Gretschel 2008, 245.) Valtautuminen merkitsee osallisuuden lisääntymistä vallankäytön kautta ja voimaantuminen merkitsee yksilön sisäistä voiman tunnetta (Gretschel 2002, 90).

Osallisuudella pyritään saamaan nuorelle kokemus johonkin yhteisöön kuulumisesta ja antaa nuorelle mahdollisuus vaikuttaa yhteisön sisällä. Osallisuuteen kuuluu, että nuori voi itse määrittää oman osallistumisensa tason. Nuori voi olla yhteisössä aktiivinen tai passiivinen osallistuja. Passiivinen osallistuminen voi myös tukea ja edesauttaa osallisuuden tunnetta, esimerkiksi silloin kun nuori tutustuu uuteen yhteisöön. Osallisuuden täydelliseen toteutumiseen tarvitaan kuitenkin mahdollisuuksia osallistujalle suunnitella ja toteuttaa toimintaa. Osallisuuden ja osallistumisen välinen ero syntyy siinä, voiko osallistuja vaikuttaa tilanteen kulkuun, vai tuleeko hän valmiiksi luotuun tilanteeseen. Osallistumisessa on enemmän kyse siitä, että tullaan valmiiksi luotuun tilanteeseen. Kun taas osallistuja voi itse vaikuttaa tilanteen kulkuun, niin osallisuus toteutuu vahvemmin. (Rantala 2011, 139–140.)

Nuorisolaissa on säädetty, että nuoria on kuultava, ja heille on annettava mahdollisuus osallistua käsittelyyn heitä koskevissa asioissa (Nuorisolaki 2006). Osallisuuden lähtökohtana on siis nuoren ja työntekijän välinen vuorovaikutus. Tärkeää osallisuuden toteutumiselle on, että työntekijä kuulee nuorten mielipiteitä ja ehdotuksia. Kuuleminen voi tapahtua suoraan kysymällä nuorelta itseltään tai poimimalla havaintoja nuorten keskusteluista. Nuorten kannalta kuuleminen voi toteutua pienenä tai suurena. Tietyissä tilanteissa voi riittää, että nuorten ideat vastaanotetaan ja muut tekevät toteutuksen. Toisissa tilanteissa nuoret haluavat olla jatkamassa idean toteutusta ja osallistumalla konkreettisesti sen toteuttamiseen. Osallisuutta tapahtuu, kun nuori voi puheellaan tai toiminnallaan vaikuttaa asioiden kulkuun. (Gretschel 2008, 244–245.)

3.2 Osallisuuden merkitys ihmisen kehitykselle

Lastenpsykiatri Jari Sinkkosen (2010, 247) mukaan luovaan toimintaan osallistuminen on hyvä tuki nuorten mielenterveyteen. Myös lastenpsykiatri Jukka Mäkelän mukaan, kokemus minuudesta, kyky toimia ja toteuttaa sekä hyväksytyksi tuleminen ovat takeita nuoren ehjälle mielenterveydelle. Vahvistamalla nuorten mahdollisuutta osallistua toimivana, tuntevana, ajattelevana ja luovana yksilönä tukee ihmisen kasvua ja kehitystä. Vastakohtana osattomuus omaan elämään, kykenemättömyys toimimaan ja syrjäytyminen johtaa yksinäisyyteen ja merkityksettömyyden tunteisiin. (Mäkelä 2011, 14.)

Ihmisen sosiaalinen kehitys koostuu kaikista ihmissuhteista ja sosiaalisista vuorovaikutus tilanteista. (Nurmiranta, Leppämäki & Horppu 2009, 8). Osallisuus on aina vuorovaikutusta toisten ihmisten kanssa. Ihmisen itsetunto on pohjimmiltaan kokemus omasta itsestä vuorovaikutustilanteissa ja itsetunto myös kehittyy vuorovaikutuksessa. Jokainen vuorovaikutustilanne omalta osaltaan vahvistaa tai heikentää nuoren kokemusta itsestään erityisenä ja arvokkaana. Kaikki osallisuuden tai osattomuuden kokemukset jättävät jälkensä ihmiseen. Jäljet voivat olla pieniä tai isoja, mutta aina todellisia. Onnistunut osallisuuden kokemus kasvattaa nuoren kokemusta itsestään arvokkaana ja tärkeänä. (Mäkelä 2011, 16–18.)

Kokemus toimijana on sitä, että voi vaikuttaa ympärillä olevaan maailmaan. Yksilön kannalta toimijuus antaa toivoa ja mielekkyyttä elämälle. Jatkuvat kokemukset siitä, ettei omalla toiminnallaan ole merkitystä voivat johtaa masennukseen. Jokainen ihminen tarvitsee hyväksytyksi tulemisen tunteen, tunteen olla jotakin yhteisöä. Hyväksytyksi tulemisen tunne syntyy aktiivisessa vuorovaikutuksessa, kun ihminen tuottaa iloa toisille tai ihmisen ajatukset tulevat kuulluksi. Osallisuus on yhteisöllisyyttä, yhteisöllisyys on sosiaalista terveyttä ja hyvinvointia. Se on suoja syrjäytymistä ja yksinäisyyttä vastaan. (Mäkelä 2011, 19–21.)

3.3 Osallisuus Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa

Meidän kirkko - osallisuuden yhteisö, oli luterilaisen kirkon strategia vuoteen 2015, jonka tarkoituksena oli luoda yhteisiä tavoitteita koko kirkon työlle. Strategiassa työn yhtenä tavoitteena on vahvistaa kirkon jäsenyyden merkitystä. Käytännön keinoin tähän pyritään luopumalla työntekijäkeskeisestä ajattelusta ja luomalla seurakuntalaisille monipuolisia toimintamahdollisuuksia. (Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a.)

Kirkon kehittämissasiakirjassa, Nuoret seurakuntalaisina, huomioidaan myös osallisuuden tarpeellisuus seurakuntien nuorisotyössä. Aikuis- ja työntekijäkeskeinen suunnittelu- ja kehittämistoiminta ovat nuorten osallisuuden toteutumisen kannalta merkittävä este. Vastaavasti työtötteet, joissa nostetaan nuorten ääntä ja ohjataan nuoria vaikuttamaan, mahdollistaa aikuisten ja nuorten välisen dialogin lähentymisen ja avaa nuorten mahdollisuuksia vaikuttajuuteen kirkossa. Kehittämissasiakirjassa kehoitetaan seurakuntia etsimään omia mielekkäitä tapoja nostaa nuorten ääntä kuuluviin seurakunnan toiminnassa ja päätöksenteossa. Nuorena saatuja vaikuttamiskokemuksia pidetään tärkeinä seurakunnan jäsenyyden kannalta. (Tähtänpää ym. 2012, 52.)

Rantalan mukaan ilman henkilökohtaista kokemusta, on osallisuutta vaikea ymmärtää. Seurakunnan toiminnan tulisi mahdollistaa myös työntekijöiden osallisuuden ja antaa resursseja osallisuutta mahdollistavan toiminnan toteuttamiseen. Kun aikuiset uskovat omiin vaikutusmahdollisuuksiin ja tuntevat osalli-

suutta, he kykenevät lisäämään nuorten osallisuutta toiminnassa. Työntekijät voivat edesauttaa osallisuutta toimimalla kannustajana, aktivoivana osallistajana ja opettaa osallisuutta avaavia menetelmiä. (Rantala 2011, 140–143.) Pastori Arto Köykin (2014, 114) mukaan seurakunnan nuorisotyössä on tärkeää, että mahdollisimman moni nuori tuntee tekevänsä tärkeää ja jopa korvaamatonta tehtävää. Hänen mukaansa hyvän nuorisotyönohjaajan tärkeä ominaisuus on toimia mahdollistajana, joka saa nuoret tuntemaan itsensä tärkeiksi.

Ajatus seurakuntalaisten osallisuudesta nousee myös Raamatusta. Esimerkiksi ensimmäisessä kirjeessä Korinttilaisille kerrotaan Kristuksen ruumiista, eli kirkosta, jossa on monta jäsentä, ja jokainen jäsen on tärkeä osa kokonaisuutta. Jumalan henki yhdistää kirkon jäseniä, joka synnyttää yhteisöllisyyttä. (1. Kor. 12:12–13.)

4 VAPAAEHTOISUUS

4.1 Vapaaehtoistoiminnan määrittely

Marianne Nylundin ja tutkija Anne Birgitta Yeungin (2005, 14–15) määritelmän mukaan vapaaehtoisuus on palkatonta, useimmiten jonkin tahon organisoimaa ja ihmisen vapaasta tahdosta nousevaa yleishyödyllistä toimintaa. Heidän mukaan vapaaehtoistoiminnasta on käytetty erilaisia käsitteitä jo pitkään. Niitä on esimerkiksi talkootyö ja hyväntekeväisyys sekä nyt jo yleiset termit vapaaehtoistoiminta, vapaaehtoisuus ja vapaaehtoistyö. He haluavat erottaa vapaaehtoisuudesta vertaisuuden, joita molempia yhdistää auttaminen. Vertaisuus on saman kokoneiden auttamista ja vapaaehtoisuus erilaisista lähtökohdista tulevien auttamista. Vaikka ihmiset tulevat eri lähtökohdista, se ei välttämättä tarkoita hierarkkista auttaja–avunvastaanottaja-asetelmaa, vaan vapaaehtoisuudessa painottuvat ihmisten erilaiset taidot ja kokemukset. Vapaaehtoistoiminta edustaa altruismia, joka on toisen huomioon ottavaa toimintaa, tekoja ja sosiaalista toimintaa ilman odotusta palkkiosta (Pessi & Oravasaari 2011, 72).

Sosiaalipsykologian emeritusprofessori Antti Eskola ja dosentti Leena Kurki (2001, 10) määrittelevät vapaaehtoistyön niin, että se on osallistumista vuorovaikutukseen perustuvaan auttamis- ja tukitoimintaan. Vapaaehtoistyön tarkoituksena on henkisen ahdingon lievittäminen tai elinoloihin liittyvän puutteen kehittäminen. Tarkoituksena ei ole hyötyä taloudellisesti, vaan työn motiivina on ajatus olla apuna ja oppia jotakin tärkeää.

Vapaaehtoistyön käsite ymmärretään yleisesti yksilön tai ryhmien konkreettiseksi toiminnaksi. Vapaaehtoistyönä pidetään vapaa-aikaan, koulutukseen, asumiseen, ympäristöön ja työelämään liittyvänä palkattomana toimintana. Vapaaehtoistoiminnan käsite ymmärretään Koskiahon mukaan vapaaehtoistyötä organisoivien järjestöjen toiminnaksi. Kolmannen sektorin järjestöjen toiminta sisältää vapaaehtoistoimintaa tai -työtä. Näiden järjestöjen palkattu työntekijä organisoii vapaaehtoistyötä, kun vapaaehtoistyöntekijän oletetaan toimivan ilman palkkiota. Neljännen sektorin sisältämät perheet ja lähiyhteisöt voivat myös

tehdä vapaaehtoistyötä, mutta ilman organisoivia järjestöjä. (Koskiahho 2001, 17.)

4.2 Kirkon vapaaehtoistoiminta

Kirkon vapaaehtoistoiminta on pääosin samanlaista kuin muukin vapaaehtoistoiminta, mutta sillä on joitakin erityispiirteitä. Kirkon vapaaehtoistoiminnan erityispiirteinä on vahvistaa osallisuutta seurakunnan elämässä ja toiminnassa, sekä tarjota mahdollisuus toteuttaa seurakuntalaisuutta ja kristillisyyttä. Runsaasta vapaaehtoisvalikoimasta kirkon vapaaehtoistyöhön hakeutuvat ne, jotka haluavat toteuttaa omaa hengellisyyttään ja kristillisyyttään. (Lipasti-Laurus, Korpijärvi & Tuori 2014, 4.)

Vapaaehtoistyötä voi tehdä seurakunnissa viikkotoiminnan ja leiritoiminnan ohella erilaisten projektien parissa, kuten yhteisvastuukeräyksen kerääjinä. Seurakuntien vapaaehtoiset nähdään seurakuntalaisina, joilla on halu tehdä mielekästä työtä, löytää paikkansa seurakunnassa ja oppia uusia asioita itseltään, elämästä ja Jumalasta. Seurakuntien vapaaehtoisista on suuri osa ollut naisia, ja merkittävä määrä vapaaehtoisista on ollut alle 19-vuotiaita. Naisvaltaisuuden ja nuoruutensa vuoksi, seurakuntien vapaaehtoiset poikkeavat muista vapaaehtoisjoukoista, joissa molempia sukupuolia on ollut keskimäärin yhtä paljon ja ikäjakauma tasaisempi. Seurakuntien suuri nuorten vapaaehtoisten määrä johtuu siitä, että rippikoulu on merkittävä vapaaehtoisten rekrytointimahdollisuus. (Porkka 2008, 216.)

Vuonna 2014 Suomen evankelis-luterilaisen kirkon nuorisotyössä on toiminut 597 vapaaehtoista ohjaajaa. Espoon hiippakunnan alueella nuorisotyön vapaaehtoisia ohjaajia on vuonna 2014 ollut 29. Nuorisotyön vapaaehtoisten ohjaajien määrä koko kirkossa on laskenut joka vuosi vuodesta 2003 lähtien, lukuun ottamatta vuoden 2012 pientä 50 vapaaehtoisen nousupiikkiä. Nuorisotyön vapaaehtoisten määrä on pieni verrattuna rippikoulussa toimivien isosten määrään. Rippikoulun isosina toimineita on koko kirkossa ollut 16504 henkilöä vuonna 2014 ja Espoon hiippakunnassa 1574. (Kirkkohallitus 2015.)

5 NUORTEN VAIKUTTAJARYHMÄT

5.1 Vaikuttajaryhmien lähtökohdat

Nuorten vaikuttajaryhmät ovat nuorista koostuvia ryhmiä, jotka kokoontuvat ottamaan kantaa ja toimimaan nuoria koskevissa asioissa. Suomessa ensimmäisiä nuorten vaikuttajaryhmiä on nähty jo 1970-luvulla, joiden toiminta tosin hiipui myöhemmin. Tiedettävästi aina vuoteen 1995 asti ei ole ollut nuorten vaikuttajaryhmiä, kunnes perustettiin Suomen ensimmäinen nykymuodossaan oleva nuorisovaltuusto Kangasalle. Seuraavana vuonna Jyväskylään perustettiin Nuorten Ääni -ryhmä ja vuonna 2003 vaikuttajaryhmiä oli 186 kunnassa. (Gretschel 2008, 252, 258.)

Nuorten vaikuttajaryhmiä ovat nuorisovaltuustot, -parlamentit, -neuvostot ja Nuorten Ääni -ryhmät sekä oppilaskunnat. Nuorisofoorumit ovat tapahtumia, joissa nuoret keskenään tai nuoret ja aikuiset päättäjät keskustelevat nuorten asioista. Nuorisofoorumeita järjestetään noin 1–2 kertaa vuodessa, kun muut nuorten vaikuttajaryhmät voivat kokoontua noin 1–2 kertaa kuukaudessa. (Gretschel 2008, 252.) Vaikuttajaryhmien alkuun panemiseen on vaikuttanut useimmiten jonkun puolueen, valtuustoryhmän, nuorisojärjestön tai viranhaltijan aloite (Paakkunainen & Myllyniemi 2004, 56).

Vaikuttajaryhmien jäsenet vaihtelevat toimikausien mukaan, jotka voivat olla useimmiten olla 1–2 vuotta. Jäsenten vaihtuvuudesta huolimatta vaikuttajaryhmien päämäärät pyritään pitämään samoina eli vaikuttamalla nuorten asioihin, kehittämällä jotain uutta ja ylläpitämällä vanhoja toimivia asioita. Usein ryhmien tukena toimii nuorisotyöntekijä tai muu toimintaa organisoiva aikuinen, kuten opettaja koulujen oppilaskunnissa. (Gretschel 2008, 252.)

Gretschel pitää tärkeänä, että nuorten vaikuttajaryhmällä olisi vaikuttajaidentiteetti. Vaikuttajaryhmien toiminta voi painottua paljon tapahtumien järjestämiseen, jolloin vaikuttamisen mahdollisuudet voivat jäädä sivuosaan. Tällöin ryhmän nimi voisi olla tapahtumaryhmä ja identiteetti tapahtumien järjestämisessä.

Jos kuitenkin tapahtumien järjestäminen on vain yksi osa vaikuttajaryhmän toimintaa, voi vaikuttajaryhmässä toimia työryhmä tapahtumaa varten, niin ettei se vähennä vaikuttamisen mahdollisuuksia. (Gretschel 2008, 253.)

Vaikuttajaryhmien ongelmina voidaan pitää aikuisten liian suurta valtaa tai sitä, että vaikuttamisryhmän toiminta on päämäärätöntä vailla aikuisen tukea. Jälkimmäisessä ongelmana voi olla, ettei aikuiset uskalla puuttua vaikuttajaryhmän toimintaan peläten nuorten osallisuuden tunteen rikkomista. Vaikuttajaryhmän kanssa yhteistyössä toimivan aikuisen on tärkeä antaa oma tukensa ja apunsa toimien ohjaajana. Aikuinen ei saa kuitenkaan toimia kaikkietävänä johtajana, joka tukahduttaa nuorten ideat ja vaikuttamismahdollisuudet. (Gretschel 2008, 253–254.)

5.2 Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisoparlamentti

Appelgren ja Silvennoinen ovat tehneet selvityksen seurakuntien nuorisoparlamenttien määrästä vuonna 2008. He selvittivät yhteensä 286 seurakunnasta onko seurakunnilla tai onko ollut nuorisoparlamenttia seurakunnan toiminnassa. Selvityksen mukaan nuorisoparlamentteja oli vuonna 2008 yhteensä 18 seurakunnassa ja 17 seurakunnassa nuorisoparlamentti on ollut aiemmin toiminnassa. Huomattavasti suurimmassa osassa eli 251 seurakunnassa ei ole nuorisoparlamenttia. (Appelgren & Silvennoinen 2008.)

Espoon Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisoparlamentti Nupa on perustettu alkuvuodesta 2010. Nupan toiminta on alkuvuosista tähän päivään kehittynyt itsenäisempään suuntaan, jolloin nuorten vastuu on suurempi ja nuoret toimivat enemmän itsenäisesti. Nupassa on yhdellä toimikaudella 6–8 jäsentä ja toimikauden kesto on yhden kalenterivuoden mittainen. Uudet jäsenet valitaan vaaleilla uudelle toimikaudelle aina nuorisotyön toimintakauden päättävässä nuorten joulujuhlassa. Äänioikeutettuja ovat kaikki toimintaan osallistuvat joulujuhlassa paikalla olevat nuoret. (Kalmari 2015.)

Nupan jäseneksi ryhtyminen on vapaaehtoista. Kriteerinä on ennen ollut täysi-ikäisyys, mutta nykyisin myös nuoremmilla jäsenillä on mahdollisuus tulla valituksi, mikäli hakija on osoittanut erityistä aktiivisuutta ja kiinnostusta Nupan toimintaa kohtaan. Vapaaehtoisuuden lisäksi aktiivisuus nuortentoiminnassa on toinen kriteeri. Usein hakijoita on ollut sopivamäärä, jolloin kaikki pyrkineet ovat tulleet valituiksi. Tällöin vaalien merkitys on ollut vähäinen tai vaaleja ei ole järjestetty ollenkaan. (Kalmari 2015.)

Nupalla on virallisia kokouksia noin 5–7 kertaa vuodessa, joissa on myös työntekijöitä mukana. Tämän lisäksi Nupa voi kokoontua itsenäisesti tarpeen mukaan ja riippuen sen jäsenien aktiivisuudesta. Keskimäärin itsenäisiä kokouksia on saman verran kuin virallisia kokouksia. Kokousten lisäksi toiminnan suunnittelussa ja yhteydenpidossa hyödynnetään nykytekniikkaa, sillä jäsenet pitävät yhteyttä keskenään ja työntekijöiden kanssa hyvin paljon mobiililaitteilla. (Kalmari 2015.)

Vaikuttamismahdollisuudet Nupalla ovat hyvin konkreettisia. Esimerkiksi nuortenleirien suunnittelussa leiristä vastaava työntekijä osallistuu Nupaa suunnittelemaan varhaisessa vaiheessa. Nupalla on vapaat mahdollisuudet suunnitella leirien teemoja ja pitkälti myös sisältöjä. Työntekijän vastuulle jää varmistaa, että Nupan suunnitelmat sopivat nuorisotyön toimintaperiaatteiden ja seurakuntien opetuksellisen sisällön kanssa. (Kalmari 2015.)

Nupalla on myös suuri rooli nuorisotyön päätapahtuman, Big Campin, suunnittelussa ja toteutuksessa. Esimerkiksi Nupa vastaa täysin tapahtumassa olevan nuorten olohuonemaisen vapaa-ajan alueen, Basaarin, sisustuksesta, ohjelmasta ja tarjonnasta. Nupa pääsee myös suunnittelemaan ja toteuttamaan täysin nuorten itsenäisyyspäivängalan. Itsenäisyyspäivängala on alun alkaen ollut nuorten oma idea täysin nuorten vastuulla olevasta tapahtumasta. Seurakunta on mukana vain tarjoamalla gaalalle tilat, tarvikkeita ja jumalanpalvelukseen papin. Nupalla on joka vuosi käytettävänä 500 euroa parhaaksi katsomallaan tavalla nuorisotyön hyväksi. Summa ei sisällä esimerkiksi leireille Nupan ideoimia menoja. (Kalmari 2015.)

Nupan jäsen voi milloin tahansa ehdottaa työntekijöille parannusehdotuksia, toiveita ja ideoitaan tavoista, joilla nuorisotyötä tehdään. Seurakunnan nuorisotyönohjaajista on valittu Nupalle yhteyshenkilö, joka tällä hetkellä on Hannu Kalmari. Vastuu Nupan toiminnasta on kuitenkin koko nuorisotyön tiimin yhteinen. Yhteyshenkilön vastuulla on tiedottaa Nupaa koskevista tehtävistä, kysellä kuulumisia, välittää terveisiä ja toiveita muulle työyhteisölle sekä organisoida uusien jäsenten rekrytointi. (Kalmari 2015.)

Nupan tehtävänä on toimia toiminnassa mukana olevien nuorten äänenä työntekijöille, sekä toimia korvaamattomana suunnittelu- ja toteutusapuna. Nupan avulla nuorisotyönohjaajilla on enenevässä määrin paremmat mahdollisuudet suunnitella nuorten toiveiden ja kiinnostuksen mukaista toimintaa. Tällä tavoin saadaan uusia ja ajankohtaisia tapoja välittää sanomaa kolmiyhteisestä ja armollisesta Jumalasta nuorille heidän omalla kielellään. Nupalaiselle Nupan jäsenyydestä kertyy kokemusta demokraattisesta päätöksenteosta, vastuunkantamisesta ja oman mielikuvituksen käyttämisestä. (Kalmari 2015.)

5.3 Aikaisempia tutkimuksia

Aikaisempiin tutkimuksiin tutustuessani löysin useita tutkimuksia osallisuudesta, vaikuttajaryhmistä sekä vapaaehtoistoiminnasta, jotka ovat tutkimustani ohjaavia teoriakokonaisuuksia. Osallisuuteen ja vapaaehtoistoimintaan liittyviä tutkimuksia löytyi niin kunnan nuorisotyöstä kuin seurakunnan nuorisotyöstä. Nuorten vaikuttajaryhmätoiminnasta tutkimuksia löytyi ainoastaan kunnan nuorisotyön puolelta. Valitsin kuusi tutkimusta, jotka lyhyesti esittelen tässä luvussa. Tutkimuksen johtopäätöksissä peilaan aikaisempien tutkimusten tuloksia tämän tutkimuksen tuloksiin. Valitsemissani tutkimuksissa on yhtenäisiä asioita tämän tutkimuksen kanssa.

”Kunta nuorten osallisuusympäristönä” on Anu Gretschelin väitöskirja. Hän on tutkinut nuorten osallisuutta kunnallisessa nuorisotyössä. Tutkimuksen tavoitteena oli selvittää miten ja mitkä toimintatavat kuntaorganisaatiossa herättävät, tukevat ja estävät nuorten osallisuutta kuntien osallisuushankkeissa, joissa pyri-

tään vahvistamaan kuntalaisten osuutta elinympäristönsä kehittämisessä. Tutkimuksessa selvitettiin, millainen on suomalaisten nuorten asema kansalaisena kuntayhteisössä. Tutkimustuloksista käy ilmi, että nuorten osallisuustoiminta on ollut kunnissa pitkälti projektitoimintaa. Gretschelin mukaan kuntien osallisuustoimintaa pitää kehittää, jotta nuoret saavat vaikuttamisen kokemuksia ja sitä kautta monipuolisempaa osallisuutta. (Gretschel 2002.)

Päivi Thitz on tehnyt väitöskirjansa aiheesta ”Seurakunta osallisuuden yhteisönä”. Tutkimuksessa on tutkittu yhteisöllisyyttä ja siihen liittyviä kysymyksiä maaseudun seurakuntien näkökulmasta sekä sitä, miten kirkossa puhutaan yhteisöllisyydestä ja osallisuudesta ja millaista osallisuutta tämä puhe tarjoaa seurakuntalaisille. Tutkimuksen mukaan osallisuuteen ja yhteisöllisyyteen liittyvät haasteet liittyvät työntekijäkeskeisiin toimintatapoihin ja käytännön muutokset osallisuuden ja yhteisöllisyyden kehityksessä näyttävät tapahtuvan hitaasti. Tutkimuksen mukaan myös ajattelutavat, kielelliset ilmaukset ja toiminta ovat sidoksissa keskenään. Vaikka puheiden sisällöissä painotetaan seurakuntalaisten toimijuuden vahvistamisesta, niin puhutavat osittain uusintavat perinteistä työntekijäkeskeistä toimintatapaa. (Thitz 2013.)

”Lasten ja nuorten osallisuus kirkossa” on opinnäytetyönä tehty tutkimus. Tutkimuksessa on tutkittu määrällisesti miten seurakunnissa on huomioitu lasten ja nuorten osallisuus. Tutkimuksessa on myös tarkasteltu kasvatus- ja nuorisotyönohjaajien asenteita osallisuutta kohtaan. Tutkimuksessa on huomattu, että kirkon työntekijöillä on kiinnostusta osallisuuden vahvistamiseen kirkossa. Tutkimuksen mukaan osallisuuden vahvistamiseksi tärkeitä keinoja on työntekijän asenne ja käytetyt menetelmät. Osallisuuden vahvistamisen esteitä on Taavitsaisen tutkimuksen mukaan toimintamallien puuttuminen ja työntekijöiden kiire. (Taavitsainen 2012.)

Anne Huttunen, Sanna Tiippana ja Jere Turpeinen ovat tutkineet opinnäytetyössään ”Nuoret osallistujina nuorisotyössä” nuorten osallisuutta ja osallistumisinnostusta Pieksämäen ja Varkauden kaupunkien ja seurakuntien nuorisotyössä. Tavoitteena on ollut selvittää, millä tavoin nuoret osallistuvat nuorisotoimintaan, ja mikä osallistujia sitouttaa osallistumaan toimintaan. Tutkimus on

kvantitatiivinen tutkimus ja sen aineisto on kerätty kyselylomakkeilla nuorilta ja kunnan sekä seurakunnan nuorisotyöntekijöiltä. Tutkimustuloksista ilmenee nuorten haluavan hyödyllistä ja vaikutusmahdollisuuksia tarjoavaa toimintaa. Tutkimustulosten perusteella nuoret pitävät itsensä toteuttamaa toimintaa työntekijäjohtoista parempana, ja työntekijät kokevat haastavana toteuttaa nuoria kiinnostavaa toimintaa. (Huttunen, Tiippana & Turpeinen 2006.)

Marita Furuholmin opinnäytetyö "Ottakaa muksut tosissaan – Tapaustutkimus Keuruun nuorisovaltuuston toiminnan merkityksestä" on kvalitatiivinen tapaus-tutkimus. Tarkoituksena on ollut tutkia nuorisovaltuuston toiminnan merkitystä nuorisovaltuuston nuorille. Tutkimus on toteutettu haastatteleamalla kuutta nuorisovaltuuston jäsentä. Tavoitteena on ollut tutkia nuorisovaltuuston roolia nuorten osallisuuden ja vaikuttamisen kanavana, sekä selvittää millaisia vaikutuksia sillä on ollut myöhemmin nuorten elämässä. Tutkimuksen tuloksista ilmenee, että nuoret haluavat avointa keskustelukulttuuria aikuisten kanssa ja että vaikuttajaryhmätoimintaa on hyvä oppialusta nuoren myöhempään elämään aktiivisena kansalaisena. (Furuholm 2009.)

Sinikka Virolaisen ylemmän ammattikorkeakoulun opinnäytetyön "Nuorten vapaaehtoistoiminnan kehittäminen Launeen ja Salpausselän seurakunnissa" tavoitteena oli selvittää millaista vapaaehtoistoimintaa nuoret haluaisivat toteuttaa kyseisissä seurakunnissa. Tutkimuksellisen kehittämishankkeen tavoitteena oli myös löytää tapoja nuorten vapaaehtoistoiminnan kehittämiseen. Tutkimusaineistoa on kerätty nuorilta kyselylomakkeilla, vapaaehtoistoiminnan kehittämistä varten perustetun työryhmän muistioista ja tutkijan päiväkirjasta. Tutkimustuloksista ilmenee, että nuoret haluavat olla mukana vapaaehtoistoiminnassa lasten ja nuorten parissa. Mieluisia vapaaehtoistoiminnan muotoja olivat isostoiminta, erilaisten aktiviteettien järjestäminen ja toiminta muiden ikäryhmien kanssa. (Virolainen 2013.)

6 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS

6.1 Tutkimuksen tavoitteet

Tutkimuksen tarkoituksena oli kartoittaa nuorisoparlamentin jäsenten kokemuksia nuorisoparlamentin toiminnasta. Tavoitteena oli selvittää nuorisoparlamentin merkitystä nuorten elämässä ja millä tavoin se vaikuttaa kokemukseen seurakunnasta. Tehtävänä oli tutkia kokevatko nuoret osallisuutta nuorisoparlamentissa ja miten vapaaehtoistyö sitoo seurakunnan toimintaan. Tavoitteena oli myös kehittää nuorten osallisuutta seurakunnan toiminnassa.

Haastattelujen avulla pyrin saamaan nuorten kokemuksia ja ääntä esille. Tutkimuksen taustalla on jokin ongelma mitä halutaan tutkia. Tutkimusongelmat olivat:

1. Millainen merkitys nuorisoparlamentin toiminnalla on seurakunnan toimintaan osallistumiseen?
2. Miten nuorisoparlamentin osallisuutta seurakunnan toiminnassa voisi kehittää?
3. Miten nuoret kokevat vapaaehtoisuuden seurakunnan toiminnassa?

6.2 Tutkimusmenetelmä ja toteutus

Opinnäytetyöprosessi käynnistyi todenteolla syksyllä 2014. Jo sitä aiemmin olin miettinyt mahdollista aihetta, mutta syksyllä 2014 se lukittui tutkimukseksi nuorten vapaaehtoistoiminnan merkityksestä seurakunnassa. Esittelin ideapaperin samana syksynä 9. syyskuuta, mutta työyhteistyökumppani ei ollut vielä varmistunut. Etsin työyhteistyötahoa sähköpostitse ottamalla yhteyttä pääkaupunkiseudun seurakuntiin. Espoon tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyö kiinnostui aiheesta ja tapasimme 14. tammikuuta 2015. Aloitimme yhteistyön miettimällä, miten aiheen voisi rajata ja soveltaa Espoon tuomiokirkkoseurakunnan tarpeisiin. Päätimme rajata aiheen Espoon tuomiokirkkoseurakunnan toiveesta hei-

dän nuorisotoiminnassaan pyörivään nuorisoparlamenttiin. Tutkimusmenetelmäksi valitsin laadullisen tutkimuksen, joka menetelmänä sopii jonkin ilmiön tutkimiseen ja sen aineisto kerätään pieneltä kohdejoukolta.

Kvalitatiivisen eli laadullisen tutkimuksen lähtökohtana on todellisen elämän kuvaaminen. Todellisen elämän kuvaamisessa on ajatus moninaisesta todellisuudesta, jota on tutkittava kokonaisvaltaisesti. Tutkimusaineisto kerätään todellisissa tilanteissa kuten haastatteluissa. Ominaista laadulliselle tutkimukselle on, että tutkija hyödyntää omia havaintoja ja keskusteluja tutkittavien kanssa. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2009, 161–164.)

Laadullinen tutkimusmenetelmä pyrkii löytämään tai paljastamaan tosiasioita, kuin todentaa aiemmin tiedettyjä väittämiä. Induktiivisen menetelmän tarkoituksena ei ole teorian tai hypoteesin testaaminen, vaan tutkimusaineistosta nousevien asioiden monipuolinen ja yksityiskohtainen tarkastelu. Tutkimusaineisto hankitaan tutkimukseen valitulta kohdejoukolta, joka on suhteellisen pieni. Aineiston hankinnassa käytetään laadullisia menetelmiä, joissa tutkittavien näkökulmat nostetaan esille. Tällaiseksi metodiksi soveltuu esimerkiksi ryhmähaastattelu. (Hirsjärvi ym. 2009, 161–164.)

Talven ja kevään aikana työstin teoriapohjaa ja mietin aineiston analyysitapaa. Opinnäytetyösuunnitelmassa 5. maaliskuuta esittelin suunnitelmani opinnäytteen läpiviemiseksi ja 19. maaliskuuta tapasin yhteistyöhenkilöni, nuorisotyönohjaaja Hannu Kalmarin Espoon tuomiokirkkoseurakunnasta. Sovimme, että hän kokoaa nuorisoparlamentin kokoon 26. toukokuuta ryhmähaastattelua varten. Hän myös selvitti halukkaita entisiä nuorisoparlamenttilaisia osallistumaan haastatteluun sähköpostitse ja myöhemmin sain halukkaiden yhteystiedot. Ryhmähaastatteluun osallistui neljä nuorta ja sähköpostihaastatteluun vastasi kolme nuorta. Tutkimusaineistoa kerättiin yhteensä seitsemältä nuorelta.

Kesän ja alkusyksyn 2015 aikana litteroin ryhmähaastattelun ja analysoin aineiston. Aineiston analyysin avulla muodostin tulokset tutkimuksesta. Analyysi menetelmänä olen käyttänyt sisällönanalyysiä, jossa haastateltavien mielipiteet nousevat selkeästi esiin suorissa sitaateissa. Analysoidessani tuloksia, keräsin

jokaisen kysymyksen vastaukset yhteen. Tällä tavoin sain selkeän kuvan mitä kuhunkin kysymykseen on vastattu. Tein vastauksista pelkistettyjä, jotta kysymysten kannalta oleelliset tiedot nousisivat selkeästi esille. Tutkimuksen tuloksista muodostin johtopäätökset ja niiden kautta pohdin kehittämisehdotuksia. Opinnäytetyö julkaistiin seminaarissa 4. marraskuuta ja lopulta opinnäytetyö valmistui marraskuussa 2015.

6.3 Aineiston keruu ja analyysi

Ryhmähaastattelussa haastattelutilanteeseen osallistuu samaan aikaan useampia henkilöitä. Paikalla voi olla useampi haastateltava tai mahdollisesti useampi haastattelija. Toimivan haastatteluryhmän koko on 4–8 henkilöä. Jokainen tutkija voi kuitenkin miettiä omalle kohdalleen käyttökelpoisen osallistujamäärän. Ryhmähaastattelun tavoitteena on olla vapaamuotoinen asiassa pysyttelevä keskustelu tutkijan valitsemasta aiheesta. Ennen haastattelua päätetään pidetäänkö haastattelu haastattelunomaisena vai pyritäänkö siitä saamaan keskustelu. Ryhmähaastatteluun sopiva aihe on sellainen, mistä jokaisella keskustelijalla on tietoa ja eriäviä mielipiteitä. (Eskola & Suoranta 2008, 94–97.)

Kun etukäteen voidaan olettaa haastateltavien jännittävän yksilöhaastattelutilannetta, niin ryhmähaastattelussa haastateltavat voivat tukeutua toisiinsa. Ryhmähaastattelun vahvuus on, että haastateltavat voivat yhdessä miettiä, muistella, sekä tukea ja rohkaista toinen toisiaan, jolloin tietoa voi saada monipuolisemmin. Ryhmäkeskustelussa yksittäinen henkilö voi kertoa joistakin asioista eri tavalla kuin yksilöhaastattelussa. Tämä voi johtua esimerkiksi ryhmän sosiaalisista suhteista. Haastateltavan ryhmän pitäisi olla suunnilleen samalla tasolla toistensa kanssa, jotta esitetyt kysymykset ja käsitteet ymmärretään ja syntyisi keskustelua. Haastattelutilanteessa pitäisi vallita avoin ja vapaa ilmapiiri, jotta jokaisella osallistujalla olisi tasavertainen mahdollisuus osallistua keskusteluun. Riskinä haastattelutilanteessa voivat olla ryhmää hallitsevat henkilöt. (Eskola & Suoranta 2008, 94–97.)

Ryhmähaastattelun toteuttamisessa voi olla muutamia haasteita. Ensinnäkin voi olla haastavaa sopia haastateltavien kanssa kaikille sopiva aika haastattelun toteuttamiseen. Toinen merkittävä ongelma voi liittyä haastattelun tallentamiseen, sillä kaikilta osallistujilta on saatava lupa nauhoitukseen. Lisäksi nauhoittamiseen voi liittyä teknisiä ongelmia, kuten selkeiden ääninäytteiden saanti. Haastattelutilanteen jälkeen haasteena on haastattelun purkaminen. Ääninäytteet on saatava purettua pian tai tilanteen kuvaaminen voi olla vaikeaa muistikuvien vähentyessä. Aineiston litteroinnissa voi olla haastavaa tunnistaa kuka puhuu tai jos moni puhuu samaan aikaan. Jokainen haaste on kuitenkin selätettävissä. Nauhoitteelle voi pyytää jokaiselta erikseen itsensä esittely ja ääninäyte parantamaan tunnistettavuutta, kaikkien kuuluvuutta voi parantaa useammalla nauhoituslaitteella. Nuorisoparlamentin jäseniä haastateltaessa voi haastattelun toteuttaa yhteisen kokouksen yhteydessä, jotta kaikki pääsisivät haastatteluun. (Eskola & Suoranta 2008, 97–98.)

Sähköposti on käyttökelpoinen tutkimusväline, joskin ongelmallinen. Ongelmallista sähköpostihaastattelussa on muun muassa tutkijan ja haastateltavan vuorovaikutus, joka ei pääse samalle tasolle kuin kasvokkain tapahtuvassa haastattelussa. Sähköpostihaastattelun etuja on helppous, nopeus ja halpuus sekä se, että se mahdollistaa haastateltavalle enemmän aikaa miettiä vastauksia. (Koilu 2010 49–51.)

Nuorisoparlamentissa on seitsemän jäsentä, joista kolme ei päässyt osallistumaan haastattelutilanteeseen. Sähköpostihaastatteluihin osallistui kolme entistä nuorisoparlamentin jäsentä. Näin ollen yhteensä seitsemältä henkilöltä saatiin kerättyä tietoa. Ryhmähaastattelu pidettiin haastattelunomaisena ennakkoon mietittyjen kysymysten avulla. Kysymykset järjestin niin, että alkuun oli yleistävämpiä kysymyksiä, jotta nuoret orientoituisivat haastatteluun. Loppua kohden kysymykset muuttuivat yksityiskohtaisemmiksi ja haastavammiksi. Kysymykset ryhmähaastattelussa ja sähköposteissa pyrin pitämään samana, joskin jotakin muutoksia tuli soveltaessani eri aikamuotoja kysymyksiin ja ryhmähaastattelussa keskustelu oli luonteeltaan joustavaa (Liite 1 & Liite 2).

Entisiä nuorisoparlamenttilaisia haastattelin sähköpostitse, sillä he asuvat eri paikkakunnilla. Tämän takia olisi ollut haastavaa löytää kaikille sopivia aikatauluja järjestää toista ryhmähaastattelua tai yksilöhaastatteluja. Tällä tavoin ei myöskään syntynyt ylimääräisiä kustannuksia matkoista. Tämän lisäksi muokasin joitakin kysymyksiä, mitkä olin todennut ryhmähaastattelussa heikoiksi. Haastateltavilla oli noin kolme viikkoa aikaa vastata kysymyksiin. Entisiltä nuorisoparlamenttilaisilta voi myös tulla eri näkemyksiä, kun nuorisoparlamenttiaika on jo takanapäin. Kolme haastateltavaa toi myös lisää kattavuutta aineistoon. Kaikki haastateltavat olivat täysi-ikäisiä, joten huoltajilta ei lupaa tutkimuksen tekemiseen tarvittu. Otin kuitenkin sähköpostitse yhteyttä seurakunnan kirkkoherraan selvittääkseni työyhteisön käytännön. Tutkimuslupapyyntöön kirkkoherra vastasi myöntävästi (Kujanpää 2015).

Sisällönanalyysi on laadullisen tutkimuksen perusanalyysimenetelmä (Tuomi & Sarajärvi 2009, 91.). Sisällönanalyysi on tekstianalyysia, jossa tarkastellaan tekstimuotoisia tai sellaiseksi muutettuja aineistoja. Ne voivat olla esimerkiksi kirjoja, haastatteluja tai puheita. Menetelmä sopii hyvin strukturoimattoman aineiston analyysiin. Tavoitteena on saada tutkittavasta aiheesta kuvaus tiivistetyssä ja yleisessä muodossa. Sisällönanalyysissä aineistosta etsitään tekstin merkityksiä. Menetelmän heikkoutena on, että sisällönanalyysillä saadaan aineisto järjestetyksi johtopäätöksiä varten. Tällöin tutkijan vastuulla on kyetä koamaan tuloksista johtopäätöksiä. (Tuomi & Sarajärvi 2009, 103.)

Sisällönanalyysin pyrkimyksenä on kuvata aineiston sisältöä sanallisesti ja näin luoda selkeä kuvaus kadottamatta aineiston sisältämää tietoa. Analyysillä tehdään aineistoa selkeämmäksi, jotta siitä voidaan muodostaa luotettavia johtopäätöksiä. Aineiston laadullinen käsittely perustuu loogiseen päättelyyn ja tulkintaan. Aluksi aineisto hajotetaan osiin, käsitteellistetään ja kootaan uudestaan loogiseksi kokonaisuudeksi. (Tuomi & Sarajärvi 2009, 107–108.)

Tutkimuksen analysointitapana olen käyttänyt sisällönanalyysiä. Analyysitapaa valitessani halusin käyttää selkeästi luettavaa, ja tapaa, mikä tuo haastateltavien mielipiteet reilusti esille. Mielestäni oli tärkeää, että tutkiessani nuorten vaikutusmahdollisuuksia ja kokemuksia, on erittäin tärkeää painottaa juurikin nuorten

äänen kuuluvutta. Nuorten äänten kuuluvuuden nostamiseksi sisällönanalyysi oli oiva keino suorien sitaattien avulla. Analyysitavan luotettavuutta arvioidessa otan huomioon siitä kirjoitetun teorian hyödyntämisen, teorian lähdekriittisyyden sekä aineiston rehellisen esittämisen. Lähteinä käytin useampaa tutkimuksen teosta asiantuntijoiden kirjoittamaa teosta ja artikkelikokoelmaa. Teoriaan tutustuminen ja sen kirjoittaminen opetti minulle sisällönanalyysin toimintatavan. Tutkimusaineistoa esittäessäni olen siteerannut suoraan nuorten puheenvuoroja muokkaamatta niiden sanomaa. Olen esittänyt muutamia nuorten mielipiteitä eri aiheissa, jotta näkökulmat tulisivat mahdollisimman monesta näkökulmasta esiin. Vaikka pyrin monipuolisesti esittämään tulokset, olen kuitenkin joutunut jättämään joitakin kommentteja esittämättä, jotta työ pysyy rakenteeltaan ja luottavuudeltaan yksinkertaisena ja selkeänä.

7 TUTKIMUKSEN TULOKSET

7.1 Halu vaikuttaa tärkeässä yhteisössä

Aineistosta kävi ilmi, että kaikki haastateltavat halusivat päästä itse tekemään, suunnittelemaan ja vaikuttamaan oman seurakunnan toimintaan.

Koin, etteivät isoskoulutus, isosena toimiminen ja kerhonohjaus riittäneet vastaamaan aktiivisuustarpeeseeni. (H5)

Halusin olla vaikuttamassa Espoon tuomiokirkkoseurakunnan toimintaan. Olen aina ollut ”järjestelijätyyppiä”, joten ajatus esimerkiksi leirien suunnittelusta oli innostava. (H6)

Myös seurakuntayhteisön tärkeys oli vaikuttava asia nuorisoparlamenttiin haikutumiseen.

Seurakunta on mulle tärkeä yhteisö, josta mä pidän tosi paljon. Tavallaa tuntuu tosi luontevalta, et täälläkin pääsen vaikuttamaan vähä enemmän. (H3)

Työotteet, joissa nostetaan nuorten ääntä ja ohjataan nuoria vaikuttamaan, mahdollistaa aikuisten ja nuorten välisen dialogin lähentymisen ja avaa nuorten mahdollisuuksia vaikuttajuuteen kirkossa (Tähkää ym. 2012, 52). Nuoret pitävät tärkeänä nuorisoparlamentin toiminnassa, että nuorten ääni nousee kuuluviin. Seurakunnan muiden nuorten ideoiden kuunteleminen ja tuominen työntekijöille on merkittävä tehtävä Nupalaisille. Nuorten mielestä nuorisoparlamentti on hyvä keino saada keskusteluyhteys nuorten ja työntekijöiden välillä ja sitä kautta kehittää seurakunnan nuorisotyötä.

Nupan toiminnassa tärkeää oli saada nuorten ääni kuuluviin heitä koskevassa toiminnassa. Minusta on myös tärkeää, että annetaan nuorille mahdollisuus vaikuttaa toimintaan. (H6)

Tärkeimpänä tehtävänä kuitenkin on tuoda yleisii ideoit, et miten niiku esim. tiloja voi parantaa tai vastaavaa. (H4)

7.2 Vaikuttamismahdollisuudet nuorisoparlamentissa

Nuorten mielestä nuorisoparlamentin vaikuttamismahdollisuudet ovat vaihtelevat. Toiset nuoret kokevat vaikuttamismahdollisuudet hyväksi ja monipuolisiksi.

Mielestäni saimme vaikuttaa paljonkin. Jos esimerkiksi mieltii, että nuorisotyöllä oli vuosittain kaksi viikonlopun mittaista nuortenleiriä, ja saatoimme suunnitella ohjelman kumpaankin leiriin, käytännössä täysin vapaasti. Koin myös, että mielipiteillämme oli väliä ja näkemäämme vaivaa arvostettiin. (H5)

Toisaalta vastattiin, ettei Nupassa päässyt vaikuttamaan merkittäviin asioihin ja laajempiin kokonaisuuksiin nuorisotyössä tai koko seurakunnan toiminnassa. Kuitenkin nuoret ymmärtävät toiminnan resurssit ja omat tietotaidot, mitkä voivat olla esteitä vaikuttamiselle.

Vaikee vaikuttaa sellasii kokonaisuuksiin, jos ei tiedä minkälaisii resurssei tai aikaa on käytettävissä niihin. Et mun mielest tälläsella ideointitasolla pääsee vaikuttamaan, mikä on ehkä paras mihin voi päästä tämmösen tietouden avulla. (H2)

Kai me sit ite voitais nuorisotyönohjaajien kautta vaikuttaa myös koko seurakunnan toimintaan, mutta se ei ikäänku oo se meidän toiminnan tavoite niin sitä ei hirveesti tuu tehty. (H4)

Tuntuu, että Nupan kanssa ei koskaan päätetty mistään kovin ihmeellisistä asioista. (H7)

Kysyttäessä kuinka vaikuttamismahdollisuuksia voitaisiin lisätä, nuoret olivat melko tyytyväisiä nykyiseen tilanteeseen. Heidän mielestään seurakunnan muut nuoret eivät tuo riittävästi esiin ideoita toiminnan kehittämiseksi, jolloin on haastavaa toimia nuorten äänenä.

Mut hirveest niiku ne nuoret eivät käytä valtaansa vaikuttaa meihin, jotta me käytettäis valtaamme täällä vaikuttaa työntekijöihin, niin ei tuu paljoo ehdotuksii. (H4)

Oltiin joo "nuorten äänitorvi" mutta ei nuorilta koskaan tullut oikeen mitään asioita työntekijöille eteenpäin vietäväksi. Mun mielestä hyvä konsepti olisi ollut, että isotkin asiat otetaan nupalaisten kanssa esiin, kuullaan mitä nupalaisilla on sanottavana, ja sitten työntekijät päättävät omissa kokouksissaan mitä päättävät. (H7)

Myös suuren seurakunnan haasteet tiedostetaan. Joissakin tilanteissa vaikuttaminen voi olla vaikeaa tai hidasta, kun esimerkiksi naapuriseurakunnat pitää ottaa huomioon.

Suuressa seurakunnassa, joka kuuluu seurakuntayhtymään, ei esimerkiksi leirien ajankohtiin vaikuttaminen ole kovinkaan realistista, eikä tyhjää voida yhtäkkiä nyhjästä leirejä joten mielestäni saimme vaikuttaa riittävästi. (H5)

7.3 Vapaaehtoisuus on tärkeää nuorille

Nuorille Nupan vapaaehtoisuus on tärkeä asia. Sen lisäksi, että se antaa kokemusta vastuullisuudesta ja vaikuttamistyöstä, on myös tärkeää, että saa toimia itselleen tärkeiden asioiden edistämiseksi.

Toi vapaaehtoisuus on mulle semmonen, et suo tuo mahdollisuuden ottaa ja harjotella vastuunottamista ja tuo kokemusta erilaisesta ryhmätyöstä. (H2)

Olen ehkä innokkaampi sanomaan vapaaehtoistyölle KYLLÄ Nupa opetti myös vastuunkantoa ja paransi organisointikykyä, niistä on nykyäänkin vapaaehtoistyössä etua. (H5)

Nupavuodet oli ihan hyvä alku, josta jatkoin sitten yliopiston eri järjestöissä toimimiseen. (H7)

Nuoret pitävät palkattomuutta tärkeänä asiana nuorisoparlamentin toiminnassa, jotta he saavat tehdä ketkä sitä oikeasti haluavat. Palkattomuus pitää nuorisoparlamenttilaiset heidän mukaansa myös vertaisina toisia nuoria kohtaan.

Se on mun mielest tosi tärkeitä et ne pääsee tekemään ketkä oikeesti halua. (H3)

Se [palkan saanti] mun mielest sotis tän nupan tarkotusta vastaan tai silain et se eriarvostais meitä muista nuorista mikä ois mun mielestä vähän kurjaa. Me ollaa kuitenkin osa tätä nuorisoporukkaa eikä mikään niiku semmonen auktoriteetti siellä yläpuolella. (H2)

Haastatteluissa nuoret kertoivat kokevansa merkittäväksi vaikuttaa itselle tärkeään toimintaan. Myös se on tärkeää, että omalla tekemisellään saa luoda sisältöjä, joilla rakentaa seurakunnan toimintaa.

Vapaaehtoisena toimiminen Nupassa merkitsi aivan valtavasti. Koin saavani vaikuttaa minulle tärkeään toimintaan, ja tuoda siihen elementtejä, jotka koin tärkeiksi. Sain myös tärkeää kokemusta vaikuttamisesta ja rohkeutta omien ideoiden esilletuomiseen. (H6)

7.4 Myönteinen kokemus seurakunnasta

Nuorille on tärkeää, että nuorisoparlamentin toiminta on yhteisöllistä ja yhdessä tekemistä. He kokevat tulevansa kuulluksi tuodessaan esille omia ideoitaan ja puitteet mielipiteen ilmaisuun ovat turvallisia.

Mun mielestä Nupa on tiivis porukka, kun kaikki tuntee etukäteen toiminnasta ja se on niiku semmonen, et voi sanoa ihan mielipiteensä ja kuitenkin se toiminta on sellast et kaikki on mukana siin. (H1)

Työntekijät kuuntelivat Nupan ehdotuksia ja antoivat hyvät mahdollisuudet toimia. (H6)

Nupan jäsenyys on myös haastanut haastateltuja pohtimaan seurakunnan merkitystä ja seurakunnan toiminnan tarjoamia sisältöjä.

Nupan aikana ja jälkeen oivalsin vahvasti sen, että seurakunnassa olo ei ole vain kirkon penkissä istumissa ja valmiiseen toimintaan osallistumista. Ymmärsin yhteyden siinä, miten toisaalta meitä Kristittyjä ja toisaalta seurakuntaa verrataan Kristuksen ruumiiseen. – Silloisen Nupan kanssa koimme hengellisen sisällön tarpeelliseksi, niinkin että sen tulisi olla lähtökohta liki kaikelle. (H6)

Haastatteluista nousee ilmi, että nuorisoparlamentissa mukana olo lisää seurakunnan toimintaan osallistumista. Kun on jokin tehtävä, niin on helpompi lähteä mukaan seurakunnan toimintaan.

Ehkä se et on tiiviimmin mukana ja tekee jotain muidenki seurakuntalaisten hyväks et ei oo pelkkä vapaamatkustaja et tekee iteki vähä jotai. (H1)

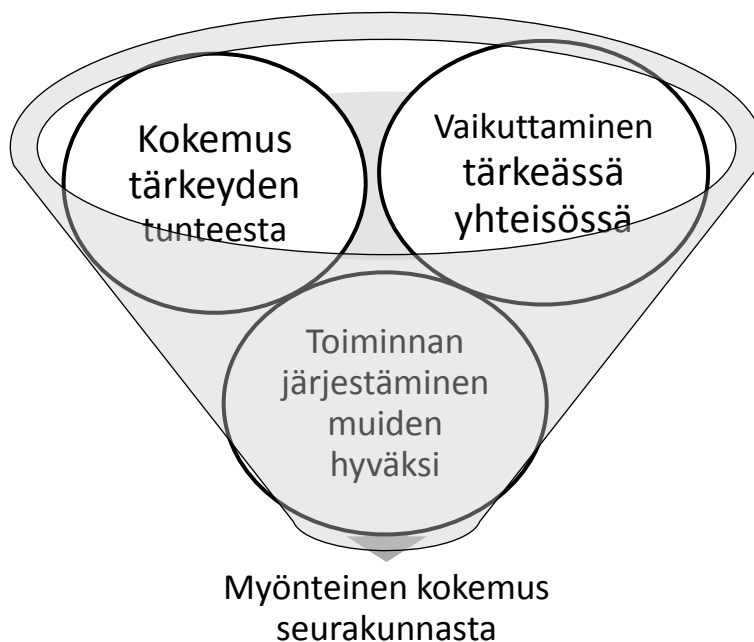
Tulee jotenki ehkä käytyä [seurakunnassa], et jos ei ois tämmöst hommaa niin helpommin ehkä jättäis vaik jos ois muita hommia kesken elämäs. Mut nyt ku on messis, ni helpottaa lähtöö ku tietää, et on ite messis täs hommas ja pääsee vaikuttaa. Semmost yhteenkuuluvuuden tunnetta luo seurakunnan kanssa. (H2)

Nuorten mielestä Nuorisoparlamentti lisää nuoren aktiivista toimijuutta seurakunnan toiminnassa ja tämä koetaan myönteiseksi asiaksi. Nupan jättämän positiivisen kuvan myötä, eräs haastateltava on hakenut seurakuntaneuvostoon.

Nupan myötä seurakuntalaisena olo muuttui aktiivisemmaksi. Nupalaisena olin subjekti, tekijä, joka sai konkreettisesti jotain aikaan. Isosenakin rooli oli enemmän passiivinen, se on kuitenkin niin työntekijäjohtoista toimintaa. Nupassa itsenäisyys ja vastuu, jota meille annettiin, antoi positiivisen kuvan seurakunnasta. (H5)

Hain viime syksynä seurakuntaneuvostoon, niin kyllä nupa jonkinmoisen positiivisen kokemuksen seurakunnassa toimimisesta jätti. (H7)

Kuvio 1 kuvaa nuorten keskeisiä esiin tuomia asioita, mitkä vaikuttavat myönteisen kokemuksen syntymiseen seurakunnassa. Myönteinen kokemus seurakunnasta syntyy, kun nuori saa vaikuttaa itsellensä tärkeässä yhteisössä, kokee olevansa tärkeä henkilö seurakunnassa ja saa järjestää toimintaa, jotta muut nuoret viihtyvät.

Kuvio 1: Myönteisen kokemuksen syntyminen seurakunnassa

7.5 Nuorisoparlamentin toiminnan kehittäminen

Kysymys millaista toimintaa haastateltavat toivoisivat lisää Nupan toimintaan, sai eriäviä mielipiteitä. Haastatteluista nousi ilmi, että nuorisotoiminnan suunnittelun lisäksi olisi mielenkiintoista toteuttaa muita tapahtumia yhdessä muiden seurakunnan työalojen kanssa.

Toisaalta jäin myös kaipaamaan nuorten ja aikuisten välistä linkkiä – toki nuorisotyössä vaikuttaminen oli tärkeää, mutta olisi ollut hienoa olla esimerkiksi yhteisvastuutapahtuman tai Syysmatin markkinoiden tapahtumien suunnittelussa mukana ja nähdä seurakunnan suunnittelutoimintaa syvemmillä. (H5)

Nupan toiminnan määrää tällä hetkellä pidetään sopivana, sillä aikaa ei välttämättä riittäisi enempään. Toisaalta Nupan toimintaan toivottaisiin enemmän pienempiä tehtäviä, minkä toteuttamiseen ei tarvitse paljoa nähdä vaivaa.

Mä ite koen, et on aika sopiva määrä. Oon mukana niin monis juttuis, et ei sillai kaikkialle ratkee.(H2)

Mun mielest Nupal on näit isoi juttui iha hyvä määrä: kaks leirii, Big Camp ja itsenäisyyspäivänjuhla. Mut esim. just joku kesäilta mitä nupa järjestää, sellasii ihan pienii mis ei tarvi hirveest nähä vaivaa, mut sais kuitenkin osallistuu. Et sellaset vois olla ihan kivoi. (H1)

Haastattelusta kävi myös ilmi, että osalla olisi tarve päästä järjestämään toimintaa enemmän ja monipuolisemmin.

Mä oon toivonu – – et pääsis paljo enemmän tekemää ja järjestämää kaikkee. (H3)

8 JOHTOPÄÄTÖKSET JA KEHITTÄMISIDEOITA

Tässä tutkimuksessa tutkittiin nuorten osallisuutta ja vaikuttamismahdollisuuksia seurakunnan nuorisoparlamentin toiminnassa. Ennalta mietittyjen tavoitteiden onnistumista peilataan tuloksiin ja mielestäni asetettuihin tavoitteisiin päästiin onnistuneesti. Tavoitteena oli selvittää miten nuorisoparlamentti vaikuttaa nuorten kokemukseen seurakunnasta ja miten nuoret kokevat osallisuutta seurakunnassa. Tutkimus tuloksista voidaan huomata, että nuorisoparlamentin toiminta vaikuttaa nuorten kokemukseen seurakunnasta myönteisellä tavalla. Nuorisoparlamentin toiminnan kautta nuoret kokevat osallisuutta yhteisöllisyyden ja itse tekemisen kautta. Yhteisöllisyyden ja osallisuuden tunne ovat merkittäviä tekijöitä saadakseen myönteisen kokemuksen seurakunnasta.

Tavoitteina oli myös tutkia miten vapaaehtoisuus sitoo seurakunnan toimintaan ja miten nuorisoparlamentin toimintaa voisi edelleen kehittää. Nuorten mukaan nuorisoparlamentin vapaaehtoisuus on tärkeää ja sitoutuneena sen toimintaan on nuorten mielestä helpompaa osallistua seurakunnan tapahtumiin. Pääosin nuoret kokivat nuorisoparlamentin toiminnan riittävänä, mutta kehitysehdotuksia tuli pienestä toiminnan lisäämisestä ja myös laajemmasta toiminnasta.

Nuorisoparlamentti on merkittävä kanava nuorelle osallistua vapaaehtoistoimintaan Espoon tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyössä. Tämän tutkimuksen mukaan nuorisoparlamenttiin hakeutuvat nuoret, joilla on halua toteuttaa vapaaehtoistoimintaa itsellensä tärkeässä yhteisössä – seurakunnassa. Nuorisoparlamenttiin hakeutuvat nuoret ovat myös luonteeltaan aktiivisia toimijoita, joita yhdistää halu suunnitella ja toteuttaa seurakunnan toimintaa muille nuorille. Myös Furuholm tutkimuksessaan toteaa, että kunnalliseen nuorisovaltuustoon hakijoiden motiiveina on ollut vaikuttamismahdollisuudet, tapahtumien järjestäminen muille nuorille sekä yhteisöllisyyden tunne. (Furuholm 2009, 41.) Sosiaaliset suhteet voivat myös toimia houkuttimena nuorisoparlamenttiin hakeutumiseen, jos omat kaverit ovat mukana toiminnassa tai kannustavat toisiaan hakemaan yhdessä. Tämä ei kuitenkaan ole yhtä tärkeä motiivi, kuin halu vaikuttaa ja toteuttaa toimintaa.

Furuholmin tutkimuksen perusteella kunnan nuorisovaltuustossa mukana olevat nuoret korostavat keskusteluyhteyttä päättäjien kanssa. Hänen tutkimuksensa mukaan nuoria olisi tärkeää kuulla ennen päätösten tekemistä. (Furuholm 2009, 41.) Miten tätä voisi soveltaa seurakunnan nuorisotoiminnassa? Esimerkiksi nuorisotyönohjaajat voisivat kysellä nuorten mielipiteitä työntekijöiden suunnittelemista uusista toimintasuunnitelmista. Jos nuorten kuulemista halutaan laajentaa, voisi nuorten mielipiteitä viedä kirkkoneuvoston kuultavaksi.

Tämän tutkimuksen perusteella, nuorille on tärkeää saada keskusteluyhteys työntekijöiden kanssa. Nuorisoparlamentin toiminnassa seurakunnan työntekijät tulevat tutuiksi, koska työntekijät ohjaavat nuorisoparlamentin toimintaa ja monia tapahtumia järjestetään yhteistyössä työntekijöiden kanssa. Työntekijöiden tutuksi tuleminen nuorille madaltaa nuorten kynnystä ehdottaa omia ideoitaan. Nuoret kokevat, että kun työntekijät ovat tuttuja, niin on helpompaa saada oma ääni kuuluviin ja tulla huomioiduksi. Jos nuorten ja työntekijöiden yhdessä tekeminen lisää keskusteluyhteyttä ja tekee työntekijät nuorille paremmin tutuiksi, niin millä keinoin saada muut nuoret kokemaan samaa? Seurakunnassa voisi järjestää yhteisiä tempauksia, projekteja tai talkoita joissa nuoret ja työntekijät toimisivat yhdessä. Näihin kaikki voisivat halutessaan osallistua ja kokea seurakunnan toimintaa monipuolisemmin.

Haastatellut nuoret pitävät tärkeänä tehtävänä olla muiden seurakunnan nuorten äänenkantaja seurakunnassa. Toisaalta heidän mukaansa toisilta nuorilta ei tule merkittävästi ideoita toiminnan kehittämiseksi, joita he voisivat viedä eteenpäin työntekijöille. Tämä seikka nostaa mieleen muutamia kysymyksiä: Ovatko nuoret passiivisia osallistujia, että heillä ei ole kiinnostusta miettiä miten itse haluaisi toimintaa kehitettävän? Riittääkö heille osallisuuden tunteeseen osallistuminen? Tuodaanko nuorille riittävästi tiedoksi, että he voivat ehdottaa omia ideoitaan seurakunnan toiminnan kehittämiseksi? Joskus nuorelle voi olla vaikea kertoa kehitysideoita, jos häneltä tullaan yhtäkkisessä tilanteessa niitä kysymään. Helppo tapa kehitysideoiden keruuseen voisi olla aktiivinen kuuleminen ja havainnointi nuoren arkisesta toiminnasta. Miettimisaikaa voi myös olla hyvä antaa ja palata myöhemmin uudelleen keräämään nuorelta palautetta.

Huttusen, Tiippanan ja Turpeisen tutkimuksessa on tutkittu nuorten osallistumiskokemuksia Pieksämäellä kunnan, koulun ja seurakunnan toiminnassa. Tutkimuksen mukaan nuorten itse suunnittelema toiminta motivoisi heitä paremmin osallistumaan kuin työntekijävetoinen toiminta. (Huttunen, Tiippana & Turpeinen 2006, 42.) Tutkimukseni tukee heidän tutkimustaan siinä, että nuoria kiinnostaa suunnitella ja toteuttaa tapahtumia ja tarjota muille nuorille hyviä kokemuksia osallistumisesta. Tärkeää on myös toiminnan vapaaehtoisuus ja että nuoret saavat kokea itsensä tärkeiksi.

Taavitsainen on opinnäytetyössään tutkinut lasten ja nuorten osallisuutta kirkossa. Tutkimuksessa haastatteluista nuorisotyönohjaajista 40 % eivät kaipaa nuoria laajempaan suunnitteluun ja arviointiin. Tutkimuksessa nuorisotyönohjaajat ovat sanoneet, aikuiset päättävät toiminnasta ja vain harvoista nuorista on vaikuttajiksi. (Taavitsainen 2012, 63.) Tutkimukseni mukaan Espoon tuomiokirkkoseurakunnassa nuoret otetaan mukaan tapahtumien suunnitteluun ja toteuttamiseen, mutta laajemmat vaikutusmahdollisuudet puuttuvat.

Tutkimuksessani nuorten tyytyväisyys nuorisoparlamentin toimintaa kohtaan vaihtelee nuorten henkilökohtaisen aktiivisuustarpeen mukaan. Toisille toiminnan määrä on riittävää, toiset kaipaavat vähän lisää ja toiset paljon enemmän. Toiminnan pääpaino keskittyy nuorten tapahtumien suunnitteluun ja järjestämiseen. Nuoret kokevat sen mielekkääksi tehtäväksi, mutta myös ajatuksia laajemmasta toiminnasta nousee ilmi. Esimerkkinä vastauksista nousee tapahtumien järjestäminen koko seurakunnan kanssa yhteistyössä muiden työalojen kanssa. Voisiko nuoret järjestää yhteistyössä koko seurakunnan kanssa tapahtumia? Olisiko nuorten laajemmille vaikutusmahdollisuuksille tarvetta ja mahdollisuuksia? Voisiko nuoret olla enemmän vaikuttamassa nuorisotyössä esimerkiksi mihin taloudellisia resursseja käytetään?

Nuorisoparlamentin vaikuttamismahdollisuudet painottuvat Espoon tuomiokirkkoseurakunnassa toiminnan suunnitteluun ja toteuttamiseen. Esimerkiksi kunnalliset vaikuttajaryhmät painottavat toimintaansa myös kunnallispoliittiseen vaikuttamiseen tapahtumien suunnittelun ja toteuttamisen ohella. Voisiko seurakunnan nuorisoparlamentti päästä vaikuttamaan kirkollispolitiikkaan omassa

seurakunnassaan? Lisäisikö nuorten kuuleminen esimerkiksi kirkkovaltuustossa nuorten kokemusta tärkeänä seurakuntalaisena?

Kun katsoo kokonaisuutena nuorisoparlamentin toimintaa, niin tulee ilmi, että nuoret saavat kokea toiminnassa osallisuuden kokemuksia. Nuoret korostavat kuulluksi tulemistä ja hyviä mahdollisuuksia toimia. Nuoret saavat tilaa ilmaista mielipiteitään ja kokevat että toiminnallaan on merkitystä. He kokevat olevansa osa nuorisoparlamenttia ja seurakuntanuorten yhteisöä. Osallisuuden näyttäytyminen seurakunnassa tukee nuoren kristillistä kasvua, kun nuori saa kokea tärkeyden tunnetta ja hän pääsee pohtimaan kristityn elämään liittyviä kysymyksiä. Tähkypään & ym. (2012, 14.) mukaan seurakunnan kristillinen kasvatusta mahdollistaa nuorelle elämän ja uskon pohdintaa sekä tarjoaa nuorelle kokemuksia kohtaamisesta ja hyväksytyksi tulemisesta. Tämän teorian valossa, tutkimustulokset näyttävät nuorisoparlamentin toiminnan olevan hyödyllinen keino toteuttaa kristillistä kasvatusta seurakunnassa.

Vapaaehtoisena toimiminen nuorisoparlamentissa on nuorille myönteinen asia. Nuorten mukaan on hyvä, ettei nuorisoparlamentin toiminnasta saa palkkiota, jotta toiminta ei eriarvostaisi heitä muita nuoria korkeammalle. Palkkiottomuus takaa myös sen, että nuorisoparlamenttiin hakee ne keillä oikeasti on motivaatiota toimia nuorisoparlamentissa. Aiemmin nuorisoparlamentissa olleet ovat päässeet hyödyntämään vapaaehtoisuuskokemusta muun muassa järjestötoiminnassa ja ansioluettelossa. Aiemmin nuorisoparlamentissa olleet ovat myös huomanneet, kuinka vapaaehtoisuus nuorisoparlamentissa tuki omaa seurakuntalaisuutta mahdollistaen osallisuutta seurakunnassa ja elämää kristittyinä.

Tutkimustuloksista voidaan päätellä, että nuorisoparlamentissa toimiminen lisää myönteistä kokemusta seurakunnasta. Nuorten mielestä on helpompi lähteä seurakunnan tapahtumaan, kun on sitoutunut sen järjestämiseen. Virolaisen tutkimuksen mukaan nuoret ovat valmiita antamaan aikaansa vapaaehtoistyöhön runsaasti, jopa kerran viikossa (Virolainen 2013, 72). Toisinaan nuoret kuitenkin kokevat etteivät jaksaisi lähteä esimerkiksi iltaisin oleviin nuorisoparlamentin kokouksiin, mutta sitoutuneena toimintaan lähtevät. Olisivatko muut nuoret yhtä innokkaita vapaaehtoistoiminnassa kuin nuorisoparlamenttilaiset, jos

vapaaehtoistoiminnan tarjonnasta löytyisi monipuolisesti vaihtoehtoja? Voisiko nuorten vapaaehtoistoiminta olla myös työalat ylittävää auttamistoimintaa esimerkiksi perheiden, vähäosaisten tai vanhusten auttamista?

Thitz väitöskirjan tuloksissaan on todennut, että yhteisöllisyys ja seurakuntalaisen osallisuus ovat olennaisia kirkon olemuksen kannalta. Hänen mukaan ihminen kiinnittyy seurakuntaan osallisuuden kautta. Valmiiksi tehty toiminta ei enää kiinnitä yhteisöön, vaan ihminen etsii yhteisöä missä voi itse toimia, käyttää omia lahjojaan ja luoda itse mielekästä yhteisöllistä elämää. (Thitz 2013, 97.) Tämän tutkimuksen tulokset tukevat Thitzin tutkimuksen tuloksia. Haastateltujen nuorten mukaan, itse suunnittelema ja järjestämä toiminta lisää jäsenyyden merkitystä seurakunnassa. Itse tekeminen ja muiden hyväksi järjestäminen kottavat jäsenyyden merkitystä myönteisemmäksi ja luo yhteisvastuullista tunnetta nuorille.

Vastuu ja luottamus mitä nuoret saavat, lisää nuoren tunnetta itsestään tärkeänä ja merkittävänä seurakuntalaisena. Nuorisoparlamentin toiminnassa mukana olo on muuttanut nuorten kokemusta seurakuntalaisena myönteisemmäksi ja aktiivisemmaksi. Aktiivisena tekijänä nuoret pääsevät näkemään oman käden jälkensä seurakuntayhteisön rakentamisen eteen. Gretschelein tutkimuksen mukaan nuoret arvostavat osallistavassa toiminnassa oman kädenjäljen konkreettista näkemistä omassa elinympäristössä (Gretschel 2002, 179). Tutkimusten tuloksista voidaan sanoa, että nuorille on hyväksi itsensä toteuttaminen ja sen toteuttamisen arvostaminen. Voisiko seurakunnassa nuorten kanssa toteuttaa projekteja esimerkiksi suuremman tapahtuman järjestämistä tai seurakunnan tilojen kehittämisessä ja rakentamisessa? Miten voisi lisätä tuntemusta tärkeästä ja merkittävästä seurakuntalaisesta muille nuorille, joilla ei ole nuorisoparlamentin kaltaista tehtävää?

9 POHDINTA JA JATKOTUTKIMUSAIHEET

9.1 Tutkimusprosessin ja luotettavuuden arviointi

Aloittaessani opinnäytetyön tekemisen todenteolla talvella 2015 tiesin, että minulla on hyvin aikaa saattaa työ valmiiksi oikeaan valmistumispäivään mennessä. Kesän aikana ei kuitenkaan työskentelymotivaationi ollut sillä tasolla, miten etukäteen olin suunnitellut. Syksyllä koin pientä painetta työn loppuun saattamiseksi vaikka toisaalta tiesin, että työni oli ihan hyvässä vaiheessa. Pieni paine ja ajatus, että työ pitää pian saada valmiiksi rytmitti työskentelyä opinnäytetyön viimeistelemiseksi.

Tutkimusaineiston luotettavuutta pohtiessa on olennaista kuinka hyvin koottu teoria kuvaa niitä asioita ja ilmiöitä johon tutkimus tähtää (Hakala 2010, 22). Olen valinnut teoriapohjaksi tutkimuskohteen kannalta tärkeitä teemoja, jotka ovat osallisuus, vaikuttaminen, vapaaehtoistoiminta ja kirkon nuorisotyö. Tutkimuksessani edellä mainitut teemat ovat keskeisinä asiasisältöinä ja tutkimukseni tähtää niiden toteutumisen, merkittävyyden ja näkyvyyden todentamiseen.

Tutkimuksen luotettavuutta arvioidaan sen väitteiden perusteltavuuden ja totuudenmukaisuuden kautta. Perusteltavuus ja totuudenmukaisuus ilmenevät teoria-aineiston lähdekritiikissä, tutkimusaineiston käytön rehellisyydessä ja analyysin kattavuudessa. Kattavuus on tärkeä osa luotettavuuden toteutumista. Analyysin kattavuudella tarkoitetaan, etteivät tulkinnat perustu aineiston satunnaisiin poimintoihin, vaan aineistoa tulee tulkita kokonaisvaltaisesti. (Eskola & Suoranta, 212–215.) Teoria-aineiston lähteinä olen käyttänyt tutkimuksia ja asiantuntijoiden kirjoittamia teoksia. Valitsin lähteitä, jotka kestävät kriittisen tarkastelun ja ovat luotettavia teoksia. Tutkimusaineistoa olen käyttänyt rehellisesti esittämällä haastateltujen suoria sitaatteja. Tuloksiin olen valinnut sitaatteja kattavasti ja monipuolisesti monesta eri näkökulmasta. Hirsjärven ym. (2009, 27) mukaan raportoinnissa on syytä nostaa mahdolliset puutteet esiin, joten tässä luvussa pohdin tutkimuksen puutteita ja ongelmakohtia.

Ryhmähaastattelussa haastateltavat olivat toisiinsa nähden tasavertaisia ja saman ikäisiä, jokainen sai tilaa puhua ja he tukivat toisiaan vastausten aikana. Ryhmässä oleminen myös rentoutti tunnelmaa, mikä oli myös hyvä kokemattoman haastattelijan kannalta. Etukäteen jännitin ryhmähaastattelutilannetta jonkin verran, mikä saattoi näkyä haastattelussa. Koin olleeni kokematon haastattelija ja jännittynyt siitä, ovatko kysymykseni riittäviä keräämään luotettavaa tutkimusaineistoa.

Haastattelutilanteessa olivat läsnä neljä nuorisoparlamenttilaista seitsemästä sekä muutama Espoon tuomiokirkkoseurakunnan työntekijä. Työntekijöiden läsnäolo haastattelussa saattoi vaikuttaa nuorten vastaamiseen siten, ettei kaikkea negatiivista uskallettu kertoa. Nuorten vastaukset tuntuivat tästä huolimatta avoimilta ja rehellisiltä, sillä he pystyivät esittämään myös kritiikkiä ja kielteisiä asioita.

Ennalta mietityistä haasteista kävi toteen kolmen haastateltavan estyminen haastatteluun. Tähän ei auttanut edes se, että haastattelu toteutettiin nuorisoparlamentin kokouksen yhteydessä. Kattavamman aineiston saamiseksi olisi ollut hyvä, että kaikki nuorisoparlamenttilaiset olisivat pystyneet osallistumaan. Myös tärkeää tutkimustietoa jäi sen vuoksi saamatta.

Nämä poissaolot on syytä huomioida tutkimuksen luotettavuuden kannalta. Poissaoloihin voi olla järkeenkäypä syy, mutta on myös mietittävä syitä mitkä voivat heikentää tutkimuksen luotettavuutta. Mitä jos poissaolijoilla on esimerkiksi huonoja kokemuksia nuorisoparlamentista, eivätkä sen vuoksi halunneet osallistua haastatteluun? Huonoja kokemuksia ei välttämättä haluta tuoda ilmi, jos niiden kertomiselle on jokin pelko. Tässä tilanteessa pelkoja voi olla esimerkiksi sosiaalisten suhteiden heikkeneminen tai pelko työntekijöiden käytöksen muuttumisesta, jos huonot kokemukset tulevat esiin. Tällaisessa tapauksessa jäisi oleellista tutkimustietoa pois, joka voisi merkittävästi muuttaa johtopäätösten tekemistä. Poissaoloon voi myös vaikuttaa se, että nuoria ei kiinnostanut osallistua haastatteluun.

Ennakkoon en osannut ottaa huomioon, että haastattelun keston kanssa voisi tulla haasteita. Haastatteluun oli varattu aikaa yksi tunti, mikä riitti saamaan perustiedot aineistoon. Syventäville lisäkysymyksille ei jäänyt aikaa ja loppua kohden joutui nopeuttamaan haastattelun kulkua. Kiireellinen aikataulu voi vaikuttaa tulosten luotettavuuteen siten, että tutkimuksen kannalta olennaisia asioita on voinut jäädä sanomatta. Pidempikestoinen haastattelu olisi myös voinut käydä pitkästyttäväksi nuorten kannalta, jolloin kiinnostuneisuus aiheeseen olisi voinut laskea. Tällöin vastaukset voisi jäädä keskinkertaisiksi.

Nauhoittamisessa ei tullut teknisiä ongelmia ja kaikkien haastateltavien äänet olivat helposti tunnistettavissa ja niistä sai hyvin selvää. Nauhoituksen ollessa selkeä ei litteroinnissa ollut ongelmia. Harkitsin myös voiko tutkimusongelmaani saada luotettavia vastauksia sähköpostitse, mutta en nähnyt tälle ongelmia. Sähköpostihaastateltavilla oli aikaa vastata noin kolme viikkoa, mikä mahdollisti miettimisaikaa ja kysymysten ääreen uudelleen palaamista.

Haastatteluaineistoni ei ole yleistettävissä tilastollisesti, koska se koostui vain yhden seurakunnan nuorista. Tilastolliset seikat eivät olleet tavoitteenakaan, vaan nuorisoparlamentti ilmiönä -kuvaaminen. Laadullisessa tutkimuksessa aineiston laajuus ei määrittele tutkimuksen onnistumista. Tutkimusaineisto vastaa työn tilaajan Espoon tuomiokirkkoseurakunnan tarpeisiin. Tutkimustietoa voi kuitenkin hyödyntää muutkin seurakunnat, järjestöt ja nuorten vaikuttajaryhmien parissa toimivat organisaatiot.

Haastattelun tuloksia olen peilannut yhdessä teorian kanssa. Huomasin, että käyttämäni teoria tukee tuloksia monin kohdin. Johtopäätöksissä olen keskustellut muiden tutkimustulosten kanssa. Myös johtopäätöksissä sain huomata, että aiemmat tutkimukset kulkevat pitkälti samassa linjassa tämän tutkimuksen kanssa. Vaikka tämä tutkimus vahventaa aiempaa tutkimustietoa, sisältää tämä myös jotakin uutta. Seurakuntien nuorten vaikuttajaryhmiä ei ole tähän mennessä vielä tutkittu, joten tämä tutkimus avaa uusia näkökulmia seurakunnille heidän miettiessään nuortenvaikuttajaryhmä toimintaa.

Hyvän tieteellisen käytännön noudattaminen on edellytys tutkimuksen eettisyyteen liittyvissä kysymyksissä. Lähtökohtana on ihmisarvon kunnioittaminen. Haastatteluihin suostumisen ja osallistumisen on oltava täysin vapaaehtoista sekä haastateltavien tulee tietää ennalta, mitä haastattelussa tulee tapahtumaan. (Hirsjärvi ym.2009, 23–27.) Haastateltavien yksityisyyttä on tärkeää suojella, jolloin haastateltavien nimiä ei julkaista. Haastatteluihin osallistuvat ovat täysi-ikäisiä, jolloin tutkimuslupia ei tarvitse pyytää huoltajilta, mutta tutkimuksen työyhteisön lupakäytäntö tulee selvittää. (Diakonia-ammattikorkeakoulu 2010, 13.) Tutkimuksessani olen pyrkinyt noudattamaan tieteellisen käytännön eettisiä tapoja. Haastatteluihin osallistuminen oli vapaaehtoista ja haastateltavat saivat tietää etukäteen haastattelukysymysrunгон. Haastatteluvastauksista ei tule ilmi kuka vastauksen on antanut eikä haastateltujen henkilötiedot kuten nimi ja sukupuoli tule ilmi. Haastateltavia oli pieni joukko, jolloin sukupuolen julkittaminen olisi voinut tehdä vastauksista tunnistettavia.

9.2 Ammatillisen kasvun arviointia

Opinnäytetyön tekeminen on ollut pitkä prosessi, johon on mahtunut tunteita laidasta laitaan. Prosessiin on mahtunut hetkiä, kun opinnäytetyön teko on ollut innostavaa, mutta vastapainoksi on myös ollut hetkiä jolloin motivaatiota opinnäytetyön tekoon ei ole ollut. Pitkän prosessin läpiviemiseen on tarvittu kestävyttä ja pitkäjänteisyyttä.

Opinnäytetyön teossa olen saanut tutustua syvemmin käyttämiini teoriakokonaisuuksiin, jotka ovat tärkeitä kirkon nuorisotyönohjaajan ammatissa kuin myös sosiaalialan monissa tehtävissä. Perehtyminen teoriakokonaisuuksiin on vahvistanut asiantuntijuuttani kyseisten aiheiden parissa. Nuorisotyönohjaajana sekä sosiaalialan työntekijänä työskennellään vahvasti syrjäytymistä vastaan, mikä voidaan nähdä osallisuuden vastakohtana. Opinnäytetyön teon aikana olen saanut ymmärtää ja oppia paremmin mitä osallisuus on, miksi osallisuutta tarvitaan ja mihin osallisuudella pyritään. Osallisuuden toteutuminen tulee olemaan yksi tärkeitä tavoitteitani tulevana ammattilaisena. Myös vapaaehtoisuuteen laajempi syventyminen on opettanut ymmärtämään sen merkitystä koko yhteis-

kunnassa. Tulen käyttämään tulevana ammattilaisena vapaaehtoistyön keinoja, sillä parhaimmillaan vapaaehtoisuus mahdollistaa osallisuutta.

Tutkimuksen tulokset tulevat vaikuttamaan työntekooni tulevaisuudessa. Kirkon nuorisotyönohjaajana haluan kuulla nuorten mielipiteitä toiminnasta ja mahdollistaa nuorille keinoja toteuttaa itse nuorten toimintaa. Käyttämäni teoria ja tutkimustulokset ovat vaikuttaneet minuun yhä enemmän siten, että kirkon nuorisotyössä nuoret saavat vaikutusvaltaa toimia toiminnan tekijöinä. Haluan edistää mahdollisuuksieni mukaan nuorille hyvää kokemusta seurakunnan toiminnasta ja kokemusta Jumalan rakkaudesta. Tutkimustulokset vahvistavat käsitystäni seurakunnasta, jossa seurakuntalaiset saavat olla toteuttamassa toimintaa monipuolisesti. Opinnäytetyön myötä pystyn jatkossa toimimaan asiantuntijana erityisesti seurakunnan nuorten vaikuttajaryhmiin ja osallisuuteen liittyvissä asioissa.

Tutkimuksen toteuttaminen oli minulle uusi kokemus. Ensikertalaisuus tutkijana on näkynyt epävarmuutena tutkimuksen eri vaiheissa, kun olen pohtinut onko työskentelyni laadukasta ja osaanko esittää asiat oikealla tavalla. Laadullisen tutkimuksen toteutus ja aineiston keruu haastatteluina eivät ole helpoimmat tavat toteuttaa tutkimusta ensikertalaisena. Epävarmuudesta ja haastavuudesta huolimatta koen kuitenkin prosessin myötä saaneeni paljon eväitä tulevaan. Epävarmuuden ja haastavuuden läpi ja yli pääseminen on rohkaissut minua, että jatkossakin eteen tulevat epävarmuuden tunteet ja haastavat tehtävät ovat selvitettävissä. Näitä teemoja tulen varmasti vielä paljon pohtimaan teoriassa valmiina ammattilaisena, mutta kuitenkin koko ajan kehittyvänä ammattilaisena.

9.3 Jatkotutkimusaiheita

Jatkotutkimusaiheena Espoon tuomiokirkkoseurakuntaan voisi tutkia nuorisoparlamenttiin kuulumattomien nuorien osallisuutta ja kokemusta seurakunnasta. Miten muut nuoret kokevat pääsevänsä omalla toiminnallaan rakentamaan itselle tärkeää yhteisöä? Toisena jatkotutkimusaiheena voisi tutkia muiden nuorten kokemuksia nuorisoparlamentin toiminnasta. Olisi kiinnostavaa tutkia, miten

koetaan osallistua muiden nuorten järjestämään toimintaan ja millaista eroa siinä on verrattuna nuorisotyönohjaajien järjestämään toimintaan.

Kuinka yleisiä nuorten vaikuttajaryhmät ovat Suomen evankelis-luterilaisissa seurakunnissa? Miten nuorten vaikuttajaryhmien toiminta ja vaikutusmahdollisuudet eroavat toisistaan? Voisi olla mielenkiintoista tutkia koko Suomen kattavalla otannalla seurakuntien nuorten vaikuttajaryhmien toimintaa. Tutkimalla ja tuomalla esiin erilaisia toimintatapoja voidaan kehittää seurakuntien toimintaa käyttämällä muualla hyväksi todettuja toimintatapoja.

LÄHTEET

- Appelgren, Anu & Silvennoinen, Aletta 2008. Nuorten parlamentin käsikirja – Nuorten parlamentti vaikuttamisen välineenä seurakunnassa. Diakonia-ammattikorkeakoulu. Sosiaalialan koulutusohjelma. Opinnäytetyö.
- Diakonia-ammattikorkeakoulu 2010. Kohti tutkivaa ammattikäytäntöä – Opas Diakonia-ammattikorkeakoulun opinnäytetöitä varten. Diakonia-ammattikorkeakoulun julkaisuja C Katsauksia ja aineistoja 17. Helsinki: Diakonia-ammattikorkeakoulu.
- Eskola, Antti & Leena Kurki 2001. Johdannoksi. Teoksessa Antti Eskola & Leena Kurki (toim.) Vapaaehtoistyö auttamisena ja oppimisena. Tampere: Vastapaino, 7–12.
- Eskola, Jari & Suoranta, Juha 2008. Johdatus laadulliseen tutkimukseen. Tampere: Vastapaino.
- Eskola, Jari 2010. Laadullisen tutkimuksen juhannustaiat – Laadullisen aineiston analyysi vaihe vaiheelta. Teoksessa Juhani Aaltola & Raine Valli (toim.) Ikkunoita tutkimusmetodeihin II - Näkökulmia aloittelevalle tutkijalle tutkimuksen teoreettisiin lähtökohtiin ja analyysimenetelmiin. 3. uudistettu ja täydennetty painos. Jyväskylä: PS-kustannus, 179–203.
- Furuholm, Marita 2009. "Ottakaa muksut tosissaan!" – Tapaustutkimus Keuruun nuorisovaltuuston toiminnan merkityksestä. Mikkelin ammattikorkeakoulu. Kansalaistoiminta ja nuorisotyö. Opinnäytetyö.
- Gretschel, Anu 2002. Kunta nuorten oppimisympäristönä – Nuorten ryhmän ja kunnan vuorovaikutussuhteen tarkastelu kolmen liikuntarakentamiprojektin laadunarvioinnin keinoin. Jyväskylän yliopisto. Liikunta- ja terveystieteiden tiedekunta. Väitöskirja.

- Gretschel, Anu 2008. Nuori – ei asiakkaaksi, vaan vaikuttamaan nuorisotyön keinoin. Teoksessa Tommi Hoikkala & Anna Sell (toim.) Nuorisotyötä on tehtävä – Menetelmien perustat, rajat ja mahdollisuudet. 2. muuttumaton painos. Nuorisotutkimusverkosto/Nuorisotutkimusseura, julkaisuja 76. Helsinki: Nuorisotutkimusverkosto, 243–262.
- Hakala, Juha T. 2010. Tutkimusmenetelmän valinnasta. Teoksessa Juhani Aaltonen & Raine Valli (toim.) Ikkunoita tutkimusmetodeihin I – Metodien valinta ja aineistonkeruu: virikkeitä aloittelevalle tutkijalle. 3. uudistettu ja täydennetty painos. Jyväskylä: PS-kustannus, 12–25.
- Hirsjärvi, Sirkka; Remes, Pirkko & Sajavaara, Paula 2009. Tutki ja kirjoita. 15. Uudistettu painos. Helsinki: Tammi.
- Huttunen, Anne; Tiippana, Sanna & Turpeinen, Jere 2006. Nuoret osallistujina nuorisotyössä. Diakonia-ammattikorkeakoulu. Pieksämäen yksikkö. Sosiaalialan koulutusohjelma. Opinnäytetyö.
- Infopankki 2014. Viitattu 16.2.2015. <http://www.infopankki.fi/fi/tietoa-suomesta/perustietoa-suomesta/kulttuurit-ja-uskonnot-suomessa>
- Lipasti-Laurus, Hanna; Korpijärvi, Hanna & Tuori, Sinikka 2014. Vapaaehtoistoiminnan käsikirja – Työntekijälle. Kirkko Helsingissä. [http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/0/4B1BF8B291E03F39C2257D0200441181/\\$FILE/HSRKY%20Vapaaehtoistoiminnan%20k%E4sikirja%202014.pdf](http://sakasti.evl.fi/sakasti.nsf/0/4B1BF8B291E03F39C2257D0200441181/$FILE/HSRKY%20Vapaaehtoistoiminnan%20k%E4sikirja%202014.pdf)
- Kalmari, Hannu 2015. Nuorisotyönohjaaja. Espoon Tuomiokirkkoseurakunta. Sähköpostiviesti 25.2. Vastaanottaja Erkki Häyrynen. Tuloste teki-jän hallussa.
- Kirkko Espoossa i.a. Seurakunta nyt ja eilen. Viitattu 25.2.2015. <http://www.espoonseurakunnat.fi/web/tuomiokirkkoseurakunta/seurakunta-nyt-ja-eilen>

Kirkkohallitus 2015. Kirkon tilastollinen vuosikirja 2014. Suomen ev.-lut. kirkon julkaisuja 33. Helsinki: Kirkkohallitus

Koivula, Jaakko 2010. Re: Vs: aineistot s-postilla? – Sähköposti aineistonke-
ruun välineenä yhteiskuntatieteellisessä tutkimuksessa. Jyväskylän
yliopisto. Yhteiskuntatieteiden ja filosofian laitos. Pro gradu-
tutkielma.

Komulainen, Timo; Peltola, Lauha; Perälä, Maaria; Ranta, Iiri; Ripatti, Jaakko;
Särkiö, Riitta & Tiensuu, Kyllikki 2005. Seurakuntalaisen käsikirja.
4. uudistettu painos. Helsinki: Edita.

Kujanpää, Antti 2015. Kirkkoherra, Espoon tuomiokirkkoseurakunta. Espoo.
Sähköpostiviesti 9.5. Vastaanottaja Erkki Häyrynen. Tuloste tekijän
hallussa.

Kujanpää, Antti i.a. Kirkkoherran tervehdys. Viitattu 18.2.2015.
<http://www.espoonseurakunnat.fi/web/tuomiokirkkoseurakunta/kirkkoherran-tervehdys>

Köykkä, Arto 2014. Nuorisotyön alkeet ja jatko. Helsinki: Lasten keskus & Kirjapaja.

Launonen, Pekka 2008. Kirkon nuorisotyö – hengellisen, pedagogisen ja sosiaalisen kolmiyhteys. Teoksessa Tommi Hoikkala & Anna Sell (toim.) Nuorisotyötä on tehtävä – Menetelmien perustat, rajat ja mahdollisuudet. 2. muuttumaton painos. Nuorisotutkimusverkosto/Nuorisotutkimusseura, julkaisuja 76. Helsinki: Nuorisotutkimusverkosto, 78–89.

Luja Kallio i.a. Työntekijät. Espoon tuomiokirkkoseurakunnan lasten ja nuorten sivusto. Viitattu 21.11.2015. <http://lujakallio.fi/tyontekijat>

- Muhonen, Mervi & Tirri, Kirsi 2008. Mitä on kristillinen kasvatus? Teoksessa Jouko Porkka (toim.) Johdatus kristilliseen kasvatukseen. Helsinki: LK-kirjat. 63–82.
- Mäkelä, Jukka 2011. Osallisuuden merkitys lapsen ja nuoren kehitykselle. Teoksessa Suvielise Nurmi & Kaisa Rantala (toim.) Näyn ja kuulun – Lapsen etu ja osallisuus. Helsinki: LK-kirjat, 13–23.
- Nuorisolaki 2006/72, 27.1.2006. Viitattu 10.2.2015.
<https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2006/20060072>
- Nuorten Keskus i.a. Palveluoperaatio Saapas. Viitattu 24.9.2015.
<http://www.nuortenkeskus.fi/fi/toimintaa/saapas/mika+saapas/>
- Nurmi, Suvielise 2011. Johdanto. Teoksessa Suvielise Nurmi & Kaisa Rantala (toim.) Näyn ja kuulun – Lapsen etu ja osallisuus. Helsinki: LK-kirjat, 6–10.
- Nurmiranta, Hanna; Leppämäki, Päivi & Horppu, Sari 2009. Kehityspsykologiaa lapsuudesta vanhuuteen. Helsinki: Kirjapaja.
- Nylund, Marianne & Yeung, Anne Birgitta 2005. Vapaaehtoisuuden anti, arvot ja osallisuus murroksessa. Teoksessa Marianne Nylund & Anne Birgitta Yeung (toim.) Vapaaehtoistoiminta – Anti, arvot ja osallisuus. Tampere: Vastapaino, 13–38.
- Paakkunainen, Kari & Myllyniemi, Sami 2004. Ohut kuntakansalaisuus ja uudet linkittäjät: Nuoret kunnallisessa demokratiassa ja paikallisissa vaikuttajaryhmissä. Teoksessa Kari Paakkunainen (toim.) Nuorten ääni ja kunnantalon kaiku – Nuoret kunnallisessa demokratiassa ja paikallisissa vaikuttajaryhmissä. Nuorisiasiain neuvottelukunta julkaisuja, 29. Helsinki: Edita.
- Pessi, Anne Birgitta & Oravasaari, Tomi 2011. Suomalaisen altruismin tyypit. Auttamisen kolme muotokuvaa. Teoksessa Anne Birgitta Pessi &

Juho Saari (toim.) Hyvien ihmisten maa – Auttaminen kilpailukyky-yhteiskunnassa. Diakonia-ammattikorkeakoulun julkaisuja. A tutkimuksia 31. Helsinki: Diakonia-ammattikorkeakoulu.

Porkka, Jouko 2008. Kirkon kasvatustoiminta yhtenäiskulttuurista postmoderniin. Teoksessa Jouko Porkka (toim.) Johdatus kristilliseen kasvatukseen. Helsinki: LK-kirjat, 153–220.

Raamattu. Suomen-evangelisluterilaisen kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama suomennos. Helsinki: Kirjapaja.

Rantala, Kaisa 2011. Osallisuuden kokemuksia ja kokeiluja. Teoksessa Suvieli-se Nurmi & Kaisa Rantala (toim.) Näyn ja kuulun – Lapsen etu ja osallisuus. Helsinki: LK-kirjat, 138–181.

Sinkkonen, Jari 2010. Nuoruusikä. Helsinki: Wsoy.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a.a. Aamenesta öylättiin - Nuorisotyö. <http://www.evl2.fi/sanasto/index.php/Nuorisoty%C3%B6>.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a.b. Meidän kirkko –osallisuuden yhteisö. [http://evl.fi/EVLfi.nsf/Documents/49BEA3A9834046A9C225749C00290C4F/\\$file/Meidan_kirkko_strategia2015.pdf](http://evl.fi/EVLfi.nsf/Documents/49BEA3A9834046A9C225749C00290C4F/$file/Meidan_kirkko_strategia2015.pdf)

Taavitsainen, Tiina 2012. Lasten ja nuorten osallisuus kirkossa. Diakonia-ammattikorkeakoulu. Pieksämäen yksikkö. Sosiaalialan koulutusohjelma. Opinnäytetyö.

Thitz, Päivi 2013. Seurakunta osallisuuden yhteisönä. Diakonia-ammattikorkeakoulun julkaisuja A tutkimuksia 40. Helsinki: Diakonia-ammattikorkeakoulu.

Tuomi, Jouni & Sarajärvi, Anneli 2009. Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. 11. uudistettu laitos. Helsinki: Tammi.

Tähkäpää, Ari; Taavitsainen, Tiina; Lehtinen, Katja; Kallinen, Eija; Ojala, Sami; Jutila, Juha; Syrjä-Turpeinen, Sirpa; Tukeva, Pekka & Lampenius, Simon 2012. Nuoret seurakuntalaisina. Suomen ev.lut. kirkon kirkkohallituksen julkaisuja 2012:6. Helsinki: Kirkkohallitus.

Virolainen, Sinikka 2013. Nuorten vapaaehtoistoiminnan kehittäminen Launeen ja Salpausselän seurakunnissa. Diakonia-ammattikorkeakoulu. Järvenpään yksikkö. Sosiaalialan koulutusohjelma. Opinnäytetyö.

LIITE 1: RYHMÄHAASTATTELUN KYSYMYKSET

1. Miksi olette hakeneet nuorisoparlamenttiin?
2. Millaisia tehtäviä teillä on nupassa?
3. Millaisia tehtäviä toivoisitte olevan tai toivoisitte enemmän olevan nupassa?
4. Mitkä asiat nupan toiminnassa ovat teistä tärkeitä?
5. Mitkä asiat nupan toiminnassa eivät ole teistä tärkeitä?
6. Millä tavoin nupa pääsee vaikuttamaan päätöksen tekoon seurakunnan toiminnassa?
7. Millä tavoin nupa voisi päästä vaikuttamaan päätöksen tekoon vielä enemmän seurakunnan toiminnassa?
8. Miten koette osallisuuden toteutuneen nupan toiminnassa?
9. Miten osallisuuden kokemuksia voisi lisätä nupan toiminnassa?
10. Mitä nupan toiminnan vapaaehtoisuus merkitsee teille?
11. Miksi vapaaehtoisuus on teille tärkeää?
12. Miten nupan jäsenyys on muuttanut vapaaehtoisena toimimistanne?
13. Miltä nupan toimintaan sitoutuminen tuntuu?
14. Miten nupan jäsenyys on muuttanut kokemustasi seurakunnasta?
15. Miten nupan jäsenyys on muuttanut kokemustasi seurakuntalaisena?
16. Miten nupan jälkeen näette roolinne seurakunnassa?

LIITE 2: SÄHKÖPOSTIHAASTATTELUN KYSYMYKSET

1. Miksi hait nuorisoparlamenttiin?
2. Millaisia tehtäviä nupassa oli?
3. Millaisia muita tehtäviä olisit toivonut nupassa olevan?
4. Mitkä asiat nupan toiminnassa oli mielestäsi tärkeitä ja mitkä ei tärkeitä?
5. Miten nupa pääsi vaikuttamaan päätösten tekoon seurakunnan nuorten toiminnassa?
6. Miten olisit toivonut nupan pääsevän vaikuttamaan päätösten tekoon?
7. Kuunteliko työntekijät nupan ehdotuksia ja antoivatko he mahdollisuuksia toimia? Voisiko näitä asioita lisätä?
8. Mitä nupan vapaaehtoisuus merkitsi sinulle?
9. Miten nupassa mukana olo on muuttanut vapaaehtoisena toimimistasi?
10. Miltä nupan toimintaan sitoutuminen tuntui?
11. Miten nupassa mukana olo muutti kokemusta seurakunnasta?
12. Miten nupassa mukana olo muutti kokemusta seurakuntalaisena?
13. Miten nupassa mukana olo vaikuttaa nyt elämässäsi?
14. Onko jotain muuta kommentoitavaa tai kysyttävää?